ARİEL VE SEÇME ŞİİRLER

Sylvia Plath

"Sadece içimde susmak istemeyen bir ses olduğu için yazıyorum."

KIRMIZIKEDİ

Sylvia Plath

1932'de ABD'nin Boston kentinde doğdu. Daha çocuk yaşlarda katıldığı birçok edebiyat yarışmasında ödüller kazandı. 1955-57 arasında Fulbright Bursu'yla Cambridge Üniversitesi'nde öğrenim gördü. Burada tanıştığı şair Ted Hughes'la evlendi. 1956-60 arasında yazdığı şiirlerini topladığı *Colossus* (1960) adlı ilk önemli yapıtının ardından 1963'te Victoria Lucas takma adıyla tek romanı *Sırça Fanus*'u yayımladı. Aynı yıl Londra'da yaşamına kendi eliyle son verdi. Ölümünden sonra yayımlanan yapıtları arasında *Ariel* (1965) ve *Crossing the Water* (1971) adlı şiir derlemeleri ile öykü ve düzyazılarından oluşan *Johnny Panic and the Bible of Dreams* (1977) sayılabilir. Yapıtlarında yabancılaşma, ölüm ve kendini yok etme izleklerini işlemiş, intiharından sonra en önemli çağdaş şairlerden biri sayılmıştır. *Sırça Fanus* ve *Günlükler*'den sonra Sylvia Plath'ın şiirleri, öyküleri ve çocuk kitapları da Kırmızı Kedi Yayınevi tarafından okura sunulacaktır.

Yusuf Eradam

Yazar, şair, öykü yazarı, çevirmen, eleştirmen, editör, fotoğraf sanatçısı ve besteci Yusuf Eradam, 1954'te Bor'da (Niğde) doğdu. Darüşşafaka Lisesi (1965-73), Hacettepe Üniversitesi, İngiliz Dili ve Edebiyatı Bölümü, Fransız Kültür Merkezi'nde ve Moray House College of Education'da (TESOL, Edinburgh, İskoçya) öğrenim gördü. ABD'de UNLV (Las Vegas) ve SVSU (Michigan) üniversitelerinde karşılaştırmalı edebiyat ve sinema dersleri verdi. Ankara Üniversitesi, Dil ve Tarih-Coğrafya Fakültesi'nde de yirmi yıl çalıştıktan sonra Amerikan Kültürü ve Edebiyatı bölüm başkanıyken emekli olup İstanbul'a yerleşti. İlki 1999'da ABD'de olmak üzere, Darüşşafaka yararına 5 fotoğraf sergisi açtı. Eradam, Martin McDonagh'nın Yastık Adam adlı oyunu ile Ankara Sanat Kurumu'nun 2011 yılı "En İyi Çevirmen" ödülü dahil birçok ödül sahibidir. Amerikan Etüdleri Derneği kurucularından ve çeşitli yayınlara da yapıtları ile destek veren Eradam, İstanbul Kültür Üniversitesi, İngiliz Dili ve Edebiyatı Bölüm Başkanı ve edebiyat, sinema, çeviri ve popüler kültür dersleri veriyor. Bkz. www.yusuferadam.com

Kırmızı Kedi Yayınevi: 389
Şiir: 25

Özgün adı: *Ariel Sylvia Plath – Poems Selected by Ted Hughes*

Ariel ve Seçme Şiirler
Sylvia Plath
Çeviren: Yusuf Eradam

© The Estate of Sylvia Plath, 1960, 1965, 1971, 1981, 1985
© Kırmızı Kedi Yayınevi, 2012

Yayın Yönetmeni: İlknur Özdemir

Yayına Hazırlayan: İlknur Özdemir
Kapak Tasarımı ve Grafik: Yeşim Ercan Aydın

İlk Baskı: *Ariel*: Faber and Faber Limited, 1965
Poems Selected by Ted Hughes: Faber and Faber Limited, 1985
Bu kitabın Türkçe yayın hakkı Anatolialit Telif Hakları aracılığıyla alınmıştır.

Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında, yayıncının yazılı izni alınmaksızın, hiçbir şekilde kopyalanamaz, elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz, yayımlanamaz ve dağıtılamaz.

Birinci Basım: Kasım 2014, İstanbul
ISBN: 978-605-4927-96-8
Kırmızı Kedi Sertifika No: 13252

Baskı: Pasifik Ofset Ltd. Şti.
Cihangir Mah. Güvercin Cad. No: 3/1 Baha İş Merkezi A Blok Kat: 2
34310 Haramidere / İSTANBUL
Tel: 0212 412 17 77 Sertifika No: 12027

Kırmızı Kedi Yayınevi
kirmizikedi@kirmizikedikitap.com / www.kirmizikedikitap.com
www.facebook.com/kirmizikedikitap / twitter.com/krmzkedikitap
kirmizikediedebiyat.blogspot.com.tr
Ömer Avni M. Emektar S. No: 18 Gümüşsuyu 34427 İSTANBUL
T: 0212 244 89 82 F: 0212 244 09 48

Sylvia Plath

ARİEL
VE
SEÇME ŞİİRLER

Çeviren: Yusuf Eradam

ARİEL

Frieda ve Nicholas için

SABAH ŞARKISI

Şişko bir altın saat gibi yola koydu aşk seni
Ebe ayak altlarına şaplağı yapıştırdı, çıplak
Çığlığın da böylece aldı elementler arasındaki yerini.

Seslerimiz yankılanıyor, gelişini büyütüyor. Yeni anıt.
Cereyanlı bir müzede, çıplaklığın güvenliğimizi gölgeliyor.
Duvarlar gibi boş boş dikiliyoruz etrafında.

Rüzgârın elinde usul usul yok oluşunu yansıtmak için
Bir ayna damıtan şu buluttan daha fazla
Annen değilim senin.

Bütün gece düz pembe güller arasında
Uçuşur güve soluğun. Uyanır, dinlerim:
Uzak bir deniz kımıldar kulağımda.

Bir tek feryadın yeter yataktan fırlamama, Viktoryen
Geceliğim içinde çiçek gibiyim, hantalım inek gibi.
Kedi ağzı gibi tertemiz açılır ağzın. Pencerenin çerçevesi

Ağarır ve ölgün yıldızlarını yutar. Şimdi de sen
Avuç dolusu notalarını deniyorsun;
Balonlar gibi yükseliyor berrak ünlüler.

19 Şubat 1961

HABERCİLER

Yaprak üstünde bir salyangoz sözü mü?
Benim değil. Kabul etmeyin.

Mühürlü tenekede asetik asit mi?
Kabul etmeyin. Sahici değildir.

Bir altın halka mı güneş de içinde?
Yalanlar. Yalanlar ve bir ıstırap.

Bir yaprağın üstündeki kırağı,
Pir ü pak kazan, dokuz kara Alp'in

Herbirinin tepesinde kendi kendine
Konuşan, çatırdayan.

Aynalarda huzursuz bir kıpırtı,
Griyi paramparça ediyor deniz –

Aşkım, aşkım, mevsimim.

4 Kasım 1962

SİSTE KOYUNLAR

Beyazlığın içine atlıyor tepeler.
İnsanlar ya da yıldızlar
Bana üzülerek bakıyor, sükût-u hayalim onlara.

Tren bir soluk çizgisi bırakıyor.
Ah pas rengi
usul at,

Toynaklar, hüzünlü çanlar –
Sabah, bütün
sabah kararıp duruyor,

Bir çiçek hariç.
Kemiklerimin iliği kurumuş, uzaktaki
Tarlalar kalbimi eritiyor.

Beni bir cennete
Geçirmekle tehdit ediyorlar
Yıldızsız ve babasız bir cennet, zifirî bir su.

ADAY

Önce söyle bakalım, bizden biri misin?
Cam gözlü, takma dişli ya da koltuk değnekli misin,
Bir pantolon askısı ya da bir kanca,
Plastik memeler.
Plastik apış arası, ya da dikişler,

Bir şeylerin eksikliğini göstersin diye? Hayır, hayır mı?
Öyleyse sana bir şey vermemizi nasıl beklersin?
Kes ağlamayı.
Aç elini.
Boş mu? Boş. Al sana boş elini

Dolduracak ve sana çay getirecek
Ve başağrılarını geçirecek
Ve ne istersen yapacak bir el.
Evlenir misin onunla?
Gün gelince

Başparmağıyla gözlerini kapatıp
Kederden eriyip yok olacağı garanti edilir.
Yepyeni bir soy başlatırız tuzdan seninle.
Görüyorum ki çırılçıplaksın.
Bu takım elbiseye ne dersin –

Siyah ve kaskatı, ama fena da sayılmaz hani.
Evlenir misin onunla?
Su geçirmez, kırılmaz; ateşmiş
Damdan giren bombalarmış vız gelir ona vız.
İnan bana, ölene dek giyersin, kefen bile olur sana.

Affedersin ama, boş senin kafan.
Onun dengi bende.
Gel buraya şekerim, çık bakayım o dolaptan.
Aman da aman *buna* ne buyrulur?
Başlangıç için kâğıt gibi çıplak

Ama yirmi beş yılda gümüş olur,
Elli yılda altın.
Baktığın her yerde canlı bir bebek,
Dikiş diker, yemek de pişirir,
Konuşabilir, konuşabilir, konuşabilir de.

Çalışıyor, bozuk mozuk değil.
Bir yaran varsa, lapa olur cerahatine.
Varsa gözün, imge olur sana.
Aslanım, o senin son sığınağın.
Evlenir misin, evlenir misin, evlenir misin onunla.

11 Ekim 1962

LADY LAZARUS

Gene yaptım, gene yaptım işte.
On yılda bir kere
Beceririm bunu ben –

Bir çeşit ayaklı mucize, tenim
Bir Nazi abajuru kadar parlak,
Sağ ayağım

Kâğıt üstüne ağırlık.
Yüzüm hiçbir özelliği olmayan, halis
Yahudi keteni, en incesinden.

Kaldır o örtüyü
Sevgili düşmanım.
Korkuttum mu yoksa?

Burnumla, göz çukurlarımla, otuz iki dişimle?
Sasımış soluğum
Yok olur gider bir günde.

Pek yakında, evet pek yakında
Mezar inimin yediği etim
Gene üstümde olacak eve gittiğimde.

Bir kadın olacağım yine, yüzümde gülümseme.
Otuzumdayım daha.
Kedi gibi dokuz canım var hem de.

Bununla üç etti.
Ne pis iş bu
Silip, yok etmek her on yılı böyle.

Milyonlarca lif, milyonlarca.
Ağızlarında fındık fıstık çatır çutur, itişip
Kakışıyor kalabalık, görmek için ellerimin, ayaklarımın

Açığa çıkarılışını.
Baylar, bayanlar!
Böyle striptiz görmediniz.

Bunlar ellerim:
Bunlar da dizlerim.
Bir deri bir kemiğim belki,

Ama, aynı kadınım işte, tıpatıp aynı.
İlk kez olduğunda on yaşındaydım ben.
Kazaydı.

İkincisinde, işi bitirmeye
Ve bir daha dönmemeye öyle kararlıydım ki.
Kapatmıştım kendimi,

Sallanıyordum deniz kabuğu gibi.
Seslenmek, durmadan seslenmek, bir de ayıklamak
Zorunda kaldılar üstüme inciler gibi yapışmış kurtları.

Ölmek,
Herşey gibi, bir sanattır,
Bu konuda yoktur üstüme.

Öyle ustaca yaparım ki cehennem gibi gelir.
Öyle ustaca yaparım ki gerçekmiş gibi gelir.
Bir talebim olduğunu bile söyleyebilirsiniz.

Öyle kolay ki bir hücrede bile yapabilirsiniz.
Öyle kolay ki yaparsınız ve kımıldamazsınız.
Benim canıma okuyan

Aynı yere, aynı surata,
Aynı şaşkın, hayvansı
"Bu bir mucize! Mucize!"

Haykırışlarına güpegündüz
Görkemli bir dönüş yapmak.
Bir bedeli var

Yaralarıma bakmanın, kalp atışlarımı
Dinlemenin bir bedeli var –
Tıkır tıkır çalışıyor işte.

Bedeli var, hem de ne bedeli var,
Bir sözcüğümün ya da bir dokunuşumun
Ya da kanımdan bir damlanın

Ya da saçımın bir telinin ya da bir parçasının elbisemin.
Ya, işte böyle, Herr Doktor.
İşte böyle, Herr Düşman.

Beni siz yarattınız.
Ben sizin kıymetli eşyanız.
Eriyip bir çığlığa dönüşen

Som altından bebeğiniz.
Dönüyor, yanıyorum.
Yüksek alakalarınızı küçümsüyorum sanmayın.

Karıştırıp durduğunuz
Küller, küller –
Et, kemik, yok orada başka bir şey –

Bir kalıp sabun,
Bir alyans,
Bir de altından diş dolgusu.

Herr Tanrı, Herr Şeytan
Aman dikkat
Aman dikkat.

Ben diriliyorum, kalkıyorum işte
Küllerin arasından kızıl saçlarımla
Ve insan yiyorum, hava solumasına.

23-29 Ekim 1962

LALELER

Laleler amma da kolay heyecanlanır, kış gelmiş buraya.
Bak herşey nasıl bembeyaz, nasıl sessiz, nasıl da karlar altında
Işık nasıl uzanmışsa bu beyaz duvarlara, bu yatağa, bu ellere
Huzurlu olmayı öğreniyorum, bir başıma uzanmışken sessizce.
Hiç kimseyim ben; patlamalarla bir ilgim yok.
Verdim gitti adımı ve günlük elbiselerimi hemşirelere
Geçmişimi anestezi uzmanlarına ve bedenimi cerrahlara.

Başımı yastıkla çarşaf ağzı arasına yerleştirdiler.
Bir türlü kapanmayan iki beyaz kapak arasında bir göz gibi.
Aptal çocuk, ne verilirse yutmalı.
Biri gelip biri geçiyor hemşirelerin, dert değil onlar,
Karaya doğru uçan martılara benziyorlar beyaz kepleriyle,
Elleriyle bir şeyler yapıyorlar, tıpatıp aynı hepsi,
Onun için olanaksız kaç tane olduklarını söylemesi.

Bedenim ellerinde bir çakıl taşı sanki, özenle bakıyorlar ona,
Su çakılların üstünden geçer de pürüzlerini alır ya usulca, işte
Öyle uyuşturuyorlar beni parlak iğneleriyle, uyutuyorlar.
Kendimi yitirdim artık, bıktım çantalardan, bavullardan –
Rugan gece çantam kara bir ilaç kutusu gibi,
Kocam ve çocuğum gülümsüyor aile fotoğrafından;
Tenime takılıp kalıyor gülümsemeleri, gülümseyen
küçük kancalar.

Herşeyin avcumdan kayıp gitmesine göz yumdum, adıma
ve adresime
İnatla asılmış otuz yaşında bir yük gemisiyim.
En sevgili yakınlarımdan kopardılar beni.
Yeşil plastik yastıklı el arabasında ürkmüş ve çıplak,

İzledim durdum gözden kaybolmalarını çay takımımın,
Çekmeceler dolusu çamaşırlarımın, kitaplarımın, sonra
başımın üstünden geçti su.
Bir rahibeyim artık, bu kadar pir ü pak hiç olmamıştım.

Hiç çiçek istemedim, tek istediğim
Yatmak, avuçlarım açık ve içim hepten kof.
Ah öyle özgür, öyle özgür oluyor ki insan, bilemezsiniz –
Huzurum öyle büyük ki afallarsınız,
Bir şey de istemez hani, bir isim kartı, bir iki de süs eşyası.
Ölülerin, önünde sonunda vardıkları yer bu; bir Komünyon
Hapıymış gibi onu ağızlarına atıp soğurduklarını düşlüyorum.

Bir kere fazla kırmızı bu laleler, canımı yakıyorlar.
Hediye kâğıdına sarılı olsalar da duyabiliyorum, usul usul
Soluk aldıklarını beyaz kundaklarından, heybetli bir bebek gibi.
Kızıllıkları yarama benziyor, denk düşüyor. Ne de kurnazlar:
Su üstünde salınır gibiler, ama beni aşağı çekiyorlar.
Apansız dilleriyle ve renkleriyle sinirimi bozuyorlar.
Bir düzine kurşun ağırlık boynumun çevresinde.

Daha önce kimse izlememişti beni, şimdi izliyorlar.
Bana dönüyor laleler, ve arkamdaki pencere
Günde bir kez ışığın yavaş yavaş büyüdüğü, sonra yavaş yavaş
azaldığı.
Kendimi görüyorum, güneşin gözüyle lalelerin gözleri arasında,
Yamyassı, saçma, bir kesik-kâğıt gölgesi,
Üstelik yüzüm de yok, zaten kendimi silmek istemişimdir hep.
Kanlı canlı laleler tüketiyor oksijenimi.

Onlar gelmeden önce hava sakindi,
Gelir giderdi, her solukta; sorun yoktu.
Sonra yüksek bir ses gibi dolduruverdi onu laleler.
Şimdi hava girdap yapıyor onların çevresinde, takılıyor,
Tıpkı pas-kızılı batık bir motoru nehrin girdaplanıp,
sarıp sarmalayışı gibi.
Dikkatim onların üstünde şimdi, oysa ne mutlu oynuyor,
dinleniyordu
Kendini bu işe adamadan önce.

Duvarlar da kendilerini ısıtıyor sanki.
Tehlikeli hayvanlar gibi kafeslere konmalı bu laleler;
Açmışlar ağızlarını, sanırsınız kocaman bir Afrika kedisi,
İşte kalbimin de farkındayım şimdi: bana sevgisinden yalnızca
Açıp kapatıyor kızıl tomurcuklardan kasesini.
Suyun ağzımdaki deniz tadı ılık ve tuzlu.
Ve uzak bir ülkeden geliyor, sağlık gibi.

18 Mart 1961

KESİK

Susan O'Neill Roe'ya

Ne heyecan ama –
Soğan yerine başparmağım.
Neredeyse hepten gitmiş tepesi,
Deriden

Bir reze gibi bir şey var yalnızca,
Şapka gibi bir et parçası,
Bembeyaz
Sonra da o kızıl pelüş.

Küçük hacı,
Kızılderililer yüzmüş kafa derini.
Hindi gıdığın
Dosdoğru yüreğinden

Halı topları.
Üstüne basıyorum,
Pembe köpüklü içki şişemi
Sımsıkı kavrıyorum.

Bu bir kutlama.
Bir aralıktan
Bir milyon asker koşuyor
Kızılpaltolu İngiliz askerleri, hepsi.

Kimin tarafını tutuyorlar?
Ah benim
Homunculus'um, hastayım ben.
Bir hap yuttum bu ince

Kâğıtımsı duyguyu
Öldürmek için.
Sabotajcı,
Kamikaze –

Tül gibi Ku Klux Klan
Eşarbındaki leke
Babuşka
Koyulaşır, kararır

Ve kalbinin top damarı
Kendi küçük
Sessizlik cenderesiyle
Karşı karşıya geldiğinde

Nasıl da zıplarsın –
Kafatası kesilmiş emekli asker,
Pis kız,
Başparmağı çotuk.

24 Ekim 1962

KARAAĞAÇ

Ruth Fainlight'a

Dibi bilirim, diyor. En büyük kökümden bilirim onu:
Seni korkutur.
Ben korkmam oradan: ben oraya gittim.

Deniz mi içimde işittiğin,
Onun doyumsuzlukları mı?
Yoksa hiçbir şeyin sesi mi, şu senin deliliğin hani.

Bir gölgedir aşk.
Nasıl da yalan söyler ağlarsın ardından,
Dinle: bu onun toynakları: alıp başını gitti, at gibi.

Bu yüzden, kafan bir taşa, yastığın da üstü çimenli
Toprağa dönüşene değin, yankılar, yankılar içinde,
Tırısta olacağım bütün gece, hayasızca.

Sana zehirlerin sesini mi getirsem yoksa?
Bu koca sessizlik, bu şimdi yağmur.
Bu da onun meyvesi: arsenik gibi, teneke beyazı,

Günbatımlarının mezaliminden canım öyle yandı ki,
Köklerime dek bir meşale gibi yalımlar içindeyim,
Bir avuç tel gibi yanar, dinelir kızıl liflerim.

İspatiler gibi havada uçuşan parçalara ayrılmışım şimdi.
Böylesi şiddetli bir rüzgâr
Dayanamaz kayıtsızlığa: Haykırmalıyım.

Ay, o da zalimdir: acımasızca
Sürükler beni, çorak çünkü.
Işınları biçer beni. Belki de yakaladım onu.

Bırakıyorum. Bırakıyorum gitsin, tükenmiş ışığı,
Yamyassı olmuş, kökten bir ameliyat sonrasında olduğu gibi.
Ah nasıl sahiplenir berbat düşlerin beni, nasıl da bahşeder.

Bir çığlık çömmüş içime.
Gece gece çırpıp kanatlarını, alır başını gider
Kancalarıyla, sevecek bir şeyler arar durur.

İçimde uyuyan bu karanlık şey dehşete düşürür beni;
Bütün gün o yumuşak, tüyümsü kıvrılışlarını
Duyumsarım, habisliğini.

Geçip gidiyor, dağılıyor bulutlar.
Aşkın yüzleri mi bunlar, bu solgun bir daha ele geçmeyecekler?
Bunlar için mi fesata saldım kalbimi?

Daha çok bilmeye muktedir değilim.
Dallarıyla boğazımı sıkan
Bu kıyacı yüz de ne?

Tıslar durur yılansı acı suları.
İradeyi taşlaştırır. Soyutlanmış, usul kusurlardır bunlar.
Öldürür, öldürür, öldürür.

19 Nisan 1962

GECE DANSLARI

Bir gülücük düştü çimene.
Telafisi olanaksız!

Ama nasıl yitirecek kendilerini
Gece dansların. Matematikte mi?

O ne saf zıplayışlar öyle, o ne kıvrılışlar
Elbette sonsuza değin

Dolaşırlar dünyayı; güzelliklerden,
Küçücük soluğunun armağanından, ıpıslak çimen

Kokulu uykularından, zambaklardan, zambaklardan
Hepten yoksun oturmayacağım burada böyle.

Etleri hiç benzemez.
Egonun soğuk kıvrımları, kalla zambağı.

Ve kendini süsleyip püsleyen kaplan –
Benekler ve bir tutam sıcak taç yaprağı.

Kuyruklu yıldızların katedecek
Öylesine büyük bir uzayı var ki,

O ne soğukluk, o ne unutkanlık öyle.
Bunun için tabaka tabaka soyulur el kol hareketlerin

Sıcak ve insansı, sonra pembe ışıkları onların
Kanar ve soyulur

Kara bellek kayıpları arasından cennetin.
Tanrı lütfu gibi, kar taneleri gibi altıgen, bembeyaz

Gözlerimin, dudaklarımın,
Saçlarımın üstüne düşen,

Dokunup dokunup da eriyen.
Hiçbiryerde

Bu lambaları, bu gezegenleri,
Niye verdiler bana peki.

6 Kasım 1962

EKİM GELİNCİKLERİ

Böyle dansları bu sabah güneş bulutlan bile beceremez.
Ne ele ambulanstaki kadın, kızıl kalbi mantosundan fırlayıp
Böylesine inanılmaz çiçeğe duran –

Melon şapkaların altında dalıp gitmiş gözlerde
Karbon monoksitlerini
Solgun solgun ve yalını yalım ateşleyen

Bir gökyüzünün
Hiç mi hiç beklenmedik
Bir armağanı, aşk armağanı bunlar.

Aman Tanrım, ben neyim ki
Kırağılı bir ormanda, mısır çiçeklerinden bir şafakta
Açılır haykırır durur bu merhum ağızlar.

27 Ekim 1962

BERCK-PLAGE*

(1)

İşte bu deniz, sonra bu büyük muallak.
Güneşin yara lapası nasıl da cezbeder iltihabımı.

Solgun yüzlü kızların kepçeyle buzluktan aldıkları,
inanılmaz
Renklerde şerbetler, kavrulmuş ellerde geçiyor havadan.

Ortalık neden bu kadar sessiz, ne gizliyorlar?
İki bacağım var ve gülümseyerek hareket ediyorum.

Kumlu bir pedal öldürüyor titreşimleri;
Kilometrelerce uzağa yayılıyor, kısılmış sesler

El sallıyorlar koltuk değneksiz, eski boyutlarının yarısı kadar.
Bu kel yüzeylerin haşladığı gözün çizgileri,

Demirli lastik gibi bumerang, sahibinin canını yakıyor.
Kara gözlükler takıyor olmasına şaşmalı mı?

Kara bir cüppeyi taklit edişine şaşmalı mı?
İşte geliyor bizimki, sırtlarını ona dayamış

Uskumru toplayıcıları arasında.
Onlar kara, yeşil mezar taşlarını bir bedenin parçaları gibi
tutuyorlar.

Bunları kristalize eden deniz,
Sürünerek uzaklaşıyor, yılanlarla dolu, acıyla tıslıyor uzun uzun.

* (Fr.) Berck Plajı. (ç.n.)

(2)

Bu kara çizme acımaz kimseye.
Niye acısın ki, cansız bir ayağın cenaze arabası o.

Kitabının dibini kurşunla kaplayan
Bu papazın yüksek, ölü, parmaksız ayağı,

Kıvrılmış baskısı-manzara gibi kabarmış önünde.
Kum tepeciklerinde saklanır ayıp bikiniler,

Memeler ve kalçalar bir pamuk helvacısının minicik
Kristalli şekeri, gıdıklar ışığı,

O sırada yeşil bir göl gözünü açar,
Yuttuğu şeyden midesi bulanmıştır –

Uzuvlar, imgeler, çığlıklar. Beton sığınaklar arkasında
Birbirine yapışık iki âşık ayrılırlar.

Ah o beyaz deniz çanak çömlekleri.
Ellerle kapatılmış iç çekişler, boğazdaki tuz

Ve izleyici, titrer,
Sakin bir zehrin içinden

Upuzun bir kumaş gibi çekilir ucundan.
Bir yas giysisi, mahrem organlar gibi kıllı.

(3)

Otelin balkonunda nesneler ışıldıyor.
Nesneler, nesneler –

Borulu çelik tekerlekli sandalyeler, alüminyum koltuk
değnekleri.
Bu nasıl tuz tadı. Üstüne yapışmış midyelerden

Leke leke dalgakıranın ötesinde neden yürüyeyim ben?
Beyazlar içinde refakatçi bir hemşire değilim ki ben.

Bir gülümseme değilim.
Ellerinde kancalar, çığlık çığlığa bir şeyler arıyor bu çocuklar,

Ve kalbim onların korkunç hatalarını saramayacak denli küçük.
Bu bir erkeğin yan tarafı: kızıl kaburgaları,

Sinirleri ağaçlar gibi fışkırıyor, bu da cerrah:
Aynamsı bir göz –

Bilginin bir yüzü.
Bir odada, çizgili bir şiltenin üstünde

Yaşlı bir adam yok oluyor.
Karısının ağlamasının da bir faydası yok.

Sarı ve değerli, göz taşları da nerede?
Ya o dil, o külden safir.

(4)

Kâğıt fırfır içinde bir düğün pastası suratı.
Nasıl da üstün şimdi o.

Bir azizi sahiplenmek gibi.
Kanatlı kepleri içinde hemşireler artık o kadar güzel değil;

El değmiş gardenyalar gibi kararıyorlar.
Yatak duvardan yuvarlanmış.

Bu tastamam olacak olandır. Rezalet.
İçinden pudralı, böylesine bembeyaz ve manşetsiz ucunun

Göründüğü bu yapışkan çarşafın altında
Giydiği pijama mı yoksa bir takım elbise mi?

Çenesini bir kitapla desteklediler, kaskatı kesilene değin.
Sonra titreyen ellerini kavuşturdular: hoşçakalın, hoşçakalın.

Şimdi yıkanmış çarşaflar güneşte uçuşuyor.
Yastık kılıfları tatlanıyor.

Bu bir lütuf, bu bir lütuf:
Sabun renkli meşeden uzun tabut.

Tuhaf tabut taşıyıcıları ve ham tarih
Nefis bir sükûnetle nakşediyor kendisini gümüşe.

(5)

Gri gökyüzü alçalıyor; tepeler yeşil bir deniz gibi
Çok uzaklarda kat kat olmuş akıyor, çukurlarını gizliyor;

Karısının düşüncelerinin içinde salındığı çukurlar –
Elbise ve şapka ve porselen ve evli kızlarla dolu

Kullanışlı kör gemiler.
Taş evin salonunda

Açık pencere yüzünden bir perde titriyor.
Acınası bir mum titriyor ve damlıyor.

Ölü adamın dili bu: unutmayın, unutmayın.
Nasıl da uzaklarda şimdi, hareketleri

Oturma odasının onu çevreleyen eşyaları gibi, dekor gibi.
Solgunluklar toplanıyor –

Soluk eller ve komşu yüzler,
Uçan irisin neşeli solgunluğu.

Hiçliğe uçup gidiyorlar: unutmaym bizi.
Belleğin boş sıraları taşlara, mavi damarlı mermer cephelere.

Ve bardaklar dolusu fulyalara bakıyor.
Burası öyle güzel ki: burada durulmalı işte.

(6)

Nasıl da kendiliğinden tombul bu ıhlamur yapraklan! –
Budanıp yeşil toplara dönen ağaçlar kiliseye doğru yürüyor.

Papazın havaya karışıp giden sesi
Karşılıyor cesedi giriş kapısında,

Ona hitap ediyor, tepeler ölü çanın notalarını yuvarlarken;
Buğday ve işlenmemiş toprak ışıldıyor.

O rengin adı ne? –
Kurumuş duvarların eski kanını sağaltıyor güneş,

Kesik kol ve bacak çotuklarının, yanmış yüreklerin eski kanını.
Kara bir defteri ve üç kızıyla dul kadın,

Çiçekler arasında gerekli.
Katlıyor yüzünü, halis kumaş gibi.

Bir daha serilmemek üzere.
O sırada, esirgenmiş gülümsemelerden kurtlanmış gökyüzü

Geçiyor, bulut ardına bulut.
Ve gelin çiçekleri bir tazelik tüketiyor.

Ve cansız bir yerde gelindir can.
Damatsa kızıl ve unutkan, özelliksiz.

(7)

Bu arabanın camının arkasında
Dünya mırlıyor, dışarıda bırakılmış ve narin.

Ben ise karalara bürünmüşüm, sakinim, küçük viteste
süzülüyorum
Yukarı doğru, at arabasının arkasında, kalabalığın bir üyesiyim.

Papaz da, bir tekne
Dokusu ziftli, üzgün ve durgun.

Çiçeklerle bezenmiş arabanın üstündeki tabutun peşinden
gidiyor güzel bir kadın gibi,
Memelerden, göz kapaklarından ve dudaklardan bir yığın

Akın ediyor tepeye.
Sonra, demir çubuklarla çevrilmiş avludan çocuklar

Eriyen ayakkabı boyalarını kokluyorlar,
Yüzleri sus pus ve usul,

Gözleri harika bir şeye
Açılıyor –

Çimenlerde altı tane yuvarlak kara şapka ve dörtgen bir tahta,
Bir de çıplak ağız, kıpkırmızı ve tuhaf.

Bir an için gökyüzü çukura plazma gibi iniyor.
Hiç umut yok, vazgeçilmiş.

30 Haziran 1962

ARIEL*

Karanlıkta durağan.
Sonra kayalardan, uzaklardan
Akar maddesiz mavi.

Tanrının dişi aslanı,
Nasıl bir olduk böyle,
Topukların, dizlerin mili! – Sabanın izi

Yarılır ve geçer, tutamadığım
Boynun kahverengi
Kavisine benzer,

Zenci-gözü gibi
Çalı dutları kara
Kancalar atar –

Ağız dolusu kara tatlı kan,
Gölgeler.
Başka bir şey

Fırlatır beni havaya –
Kalçalar, saçlar;
Topuklarımdan tanecikler.

Beyaz
Tanrıça, söküyorum –
Cansız eller, cansız sıkıntılar.

---

* Ariel. Şairin atının adı. Shakespeare'in *Fırtına*'sına gönderme.

Ve ben şimdi
Buğdaya köpürüyorum, bir deniz ışıltısına
Çocuğun çığlığı

Duvarda eriyor.
Ve ben
Okum,

Ben uçan kırağı
Kendine kıyası,
Sabahın kazanı, kızıl göze

Göçme dürtüsüyle bir.

27 Ekim 1962

ÖLÜM A.Ş.

İki, elbette iki tane var.
Artık çok doğal görünüyor –
Başını kaldırıp da hiç bakmayan, Blake'inki gibi
Yusyuvarlak, ve kapaklı gözlü,
Şu, markası olan

Doğum izini sergileyen –
Kaynar suyun yara izini taşıyan,
Akbabanın çıplak
Bakır pası.
Kırmızı etim ben. Gagası

Yandan yandan şaklıyor: Daha onun olmadım.
Bana fotoğraflarda kötü çıktığımı söylüyor.
Bebelerin hastane buzdolabında
Nasıl da şeker göründüklerini
Söylüyor bana, boyun tarafında

Basit bir fırfır,
Sonra da İyon ölüm-giysilerinin
Yivli süsleri,
Sonra da iki minik ayak.
Ne gülümser, ne de sigara içer.

Öteki yapar bunu,
Saçları uzun ve makuldür.
Alçak
Bir ışıltıya otuz bir çeker,
Sevilmek ister.

Ben tahrik etmem.
Çiçek yapar ayaz,
Kırağı bir yıldız yapar,
Ölü çan,
Ölü çan.

Birinin canına okundu.

14 Kasım 1962

NİCK VE ŞAMDAN

Ben bir madenciyim. Işık mavi yanıyor.
Mumlu sarkıtlar
Damlıyor ve donuyor, yırtıyor

Topraktan rahmi
Ölü can sıkıntısından dışarı terliyor.
Kara yarasa havaları

Sarıp sarmalıyor beni, paçavra şallar,
Soğuk soykırımlar.
Erik gibi kaynak yapıyorlar bana.

Kalsiyum dikitlerinden
O tanıdık mağara, tanıdık yankıcı.
Semenderler bile beyazdır.

Şu kutsal herifler.
Ya balıklar, balıklar –
Tanrım! buz kalıpları

Bıçak zaafı
Canlı ayak parmaklarımdan
İlk komünyonunu içen

Bir piranha dini.
Şamdan
Yutkunur ve küçük rakımını tazeler.

Sarıları canlanır.
Ah canım benim, nasıl geldin sen buraya?
Ah uykuda bile

Büzülmüş duruşunu
Anımsayan cenin.
Sende tertemiz

Işıldıyor kan, yakutum benim.
Uyandığın
Bu acı senin değil.

Aşk, aşk
Mağaramızı güllerle donattım.
Yumuşak halılarla –

Victoriana'nın* sonuncusu.
Bırak yıldızlar
Karanlık adresine düşsün dikine.

Bırak sakat bırakan
Civamsı atomlar
O berbat kuyuya damlasın.

Uzamların kıskanarak yaslandığı
Tek somutluk sensin.
Sen ahırdaki bebeksin.

29 Ekim 1962

---

* Victoria dönemine ait sanat objeleri. (yay.n.)

GÜLİVER

Bedeninin üstünden geçiyor bulutlar
Yükseklerden, yükseklerden ve buza benziyorlar
Ve birazcık da yassı, sanki görünmez

Bir cam üstünde gezinmişler gibi.
Kuğuların tersine,
Yansımaları yok;

Senin tersine,
İp falan yok uçlarına takılı.
Hepsi serin, hepsi mavi. Senin tersine –

Sen, gözlerini göğe dikmiş
Sırtüstü uzanmışsın.
Örümcek adamlar minik, minicik zincirlerini

Sarmış dolamış, kıskıvrak yakalamışlar seni,
Rüşvetleri –
Dolu dolu ipek.

Nasıl da nefret ediyorlar senden.
Parmaklarının vadisinde sohbet ediyorlar, onlar yeri
Ölçen tırtıldır. Onlar uyutur dolaplarında seni,

Bu ayak parmağı, şu ayak parmağı, kutsal bir emanet.
Uzak durun!
Yedi fersah geri durun, hani Crivelli'de

Dönüp duran şu mesafeler gibi, dokunulmaz.
Bırakın bu göz bir kartal olsun.
Bu dudağın gölgesi bir uçurum.

6 Kasım 1962

ORAYA VARMAK

Ne kadar uzak?
Ne kadar uzak şimdi?
Tekerlerin dev goril içleri
Kımıldıyor, hayretten dehşete düşürüyorlar beni –
Krupp'un korkunç
Beyinleri, kara ağızları güllenin
Dönüyor, ses
Burda Yok! diye patlıyor, top gibi.
Geçmem gereken yer Rusya, bir savaş var gene.
Yük vagonlarının samanları arasından
Usulca sürüklüyorum gövdemi.
Şimdi rüşvet vaktidir.
Ne yer tekerler, arklarına
Tanrılar gibi bağlanmış bu tekerler,
İradenin gümüş yuları –
Merhametsiz. Hele o gururları!
Tanrıların bütün bildiği varış noktaları.
Ben bir mektubum postakutusunda –
Bir isme uçuyorum, iki göze.
Ateş olacak mı, ekmek olacak mı orada?
Burası öyle çamurlu ki.
Bir tren istasyonu, musluk suyuna
Katlanan hemşireler, peçelerine, manastırdaki peçeler.
Yaralılarına dokunuyorlar,
Bir sürü erkek, kanları hâlâ ileri fışkırıyor.
Bitmez tükenmez çığlıkların geldiği çadırların
Dışında yığılı bacaklar, kollar –
Oyuncak bebeklerden bir hastane.
Ya o adamlar, pistonların, bu kanın

Bir mil öteye, bir saat öteye attığı
Bu adamlardan ne kalmış geriye –
Kırık oklar hanedanı!
Daha ne kadar var?
Ayaklarımda çamur,
Kalın, kırmızı ve kaygan. Benim yükseldiğim
Bu toprak Adem'in tarafından, kederler içindeyim.
Çözemiyorum kendimi, trense hâlâ tütüyor.
Tütüyor ve soluk alıyor, dişleri
Bir şeytanın dişleri denli hazır fır dönmeye.
Sonunda bir dakika var
Bir dakika, bir kırağı tanesi.
Ne kadar uzak?
Öyle küçük ki
Gideceğim yer, bu engeller niye peki –
Bu kadının bedeni,
Kömürleşmiş etekler ve dinibütünlerin
Çelenkli çocukların yas tuttuğu ölüm maskesi.
Şimdi de patlamalar
Gökgürültüsü ve toplar.
Ateş var aramızda.
Havanın orta yerinde olsun
Yok mu huzurlu bir yer şöyle.
El değmemiş ve el değmez.
Tren sürüklüyor kendisini, çığlık çığlığa
Varacağı yer için kudurmuş
Bir hayvan,
Kan lekesi,
Yalımların sonundaki yüz.
Böcek kozaları gibi gömeceğim yaralıları,
Sayacağım ölüleri, gömeceğim.

Bırakın debelensin ruhları bir çiğ tanesinde.
Yolumda bir tütsü.
Beşik vagonlar sallanıyor.
Ve ben, çıkıp bu eski sargılardan,
bu can sıkıntılarından, bu eski suratlardan
Sana doğru atıyorum adımımı
Unutkanlık Irmağı'nın kara vagonundan,
Safım bir bebek kadar.

6 Kasım 1962

MEDUSA

Taştan ağız-tıkaçlarının şu toprakdilinin açıklarında
Ak sopalarla dönen gözler,
Denizin tutarsızlıklarını kavuşturuyor kulaklar,
Cesaret kıran kafanı barındırıyorsun içinde – top-Tanrı,
İnsafların merceği,

Yardakçılarının yabanıl hücreleri
Omurgamın gölgesine seyrüseferde,
İtip geçiyorlar, kalpler gibi.
Tam ortası al al lekeli, binmiş de yolculuğun
En yakın noktasına giden çalkantılı dalgasına,

İsa misali saçlarını çekiştiriyor.
Kaçtım mı acaba?
Aklım sana sarmaş dolaş.
Midyeler kaplı eski göbeğin, Atlantik palamarı.
Görünen o ki korumuş kendini mucizevi bir onarım halinde.

Neyse, sen hep oradasın,
Hattımın öbür ucundaki titrek soluk,
Benim su değneğime doğru sıçrayan
Su kıvrımı, göz alıcı ve şükran dolu,
Dokunuyor ve emiyorsun.

Ben çağırmadım ki seni.
Ben seni hiç çağırmadım ki.
Yine de, yine de
Denizden buharlaştın bana doğru,
Şişko, kırmızı, tepişen âşıkları

Felç eden bir plasenta.
Küpe çiçeğinin kan çanlarından
Soluklarını sıkıp çıkaran
Kobra ışığı. Bana hiç soluk kalmadı,
Cansız ve beş parasızım,

Fazlasıyla ortalığa dökülmüşüm, X-ışınları gibi.
Sen kendini ne sanıyorsun?
Bir Komünyon ekmeği mi? Zırlak Meryem mi?
Ben senin bedenini ısırmayacağım,
İçinde yaşadığım şişe,

İğrenç Vatikandır.
Canımdan bezmişim bu sıcak tuz yüzünden.
Haremağaları kadar yeşil dileklerin
Günahlarıma tıslıyor
Geri çekil, geri çekil kaygan dokunaç!

Hiçbir şey yok aramızda.

16 Ekim 1962

AY VE PORSUK AĞACI

Zihnin ışığı bu, soğuk ve gezegenimsi.
Zihnin ağaçları kara. Işığı mavi.
Çimenler acılarını ayaklarıma bırakıyorlar, Tanrıymışım gibi,
Ayak bileklerimi iğneliyor, tevazularını fısıldıyorlar.
Dumansı, uçucu sisler mesken tutmuş
Evimden bir sıra mezartaşıyla ayrılmış bu yeri.
Gidecek yer neresi kaldı, göremiyorum işte.

Kapı falan değil ay. Kendi halinde bir surat işte.
Parmak boğumu denli beyaz ve korkunç sinirli.
Karanlık bir suç gibi sürükler denizi peşinden; sessizdir
Koyu bir umarsızlığın bakakalışıyla burada oturuyorum işte.
Pazarları iki kez, çanlar irkiltir gökyüzünü –
Sekiz dil olumlar Miraç'ı.
Sonunda, adlarını haykırırlar akılları başlarında.

Porsuk ağacı yukarı dikmiş başını. Şekli Gotik.
Arkasından gözler kalkar havaya, ayı bulur.
Ay benim annem. Meryem gibi tatlı değildir.
Küçük yarasalar ve baykuşlar salınır dışarı mavi
giysilerinden.
Ah, nasıl isterdim şefkate inanmayı –
Mumlarla yumuşatılmış, tasvirdeki yüz
Özellikle benim üstüme eğmiş yumuşak gözlerini.

Uzun bir yoldan geldim. Mavi, gizemli bulutlar
Çiçek açmış yıldızların yüzlerinin üstünde.
Kilisenin içinde, bütün azizler hüzünlü olacak,
Soğuk sıraların üstünde narin ayaklarıyla salınıyorlar.

Kutsallıktan kaskatı kesilmiş elleri, yüzleri.
Ay bunların hiçbirini görmez. Keldir ve yabanıl.
Porsuk ağacının mesajı ise karanlıktır – kapkaranlık ve sessizlik.

22 Ekim 1961

DOĞUM GÜNÜ ARMAĞANI

Bu da ne, bu peçe ardındaki, çirkin mi, güzel mi?
Parıldıyor, göğüsleri var mı, ya kenarları var mı?

Eminim yoktur bir benzeri, eminim tam istediğim şey bu.
Sessiz sedasız yemek pişirirken bana baktığını, düşündüğünü
duyumsarım

"Bu mu huzuruna çıkmam gereken?
Bu mu seçilmiş olan, mor göz oyukları ve bir yara izi yüzünde?

Unu ölçen, artanları koparıp atan,
Hep boyun eğen kurallara, kurallara, kurallara.

Meryem'e gelen tebliğe inanan bu mu?
Aman Tanrım, ne gülünç!"

Ama parıldıyor bu, durmuyor ve sanırım beni istiyor.
Kemik ya da inci bir düğme olsa aldırmazdım.

Zaten bu yıl, hediye falan istemiyorum.
Hem zaten ben kazara hayattayım.

O gün bir yolunu bulur kendimi memnuniyetle öldürürdüm.
Şimdi ise bu tüller, perdeler gibi parıldayan,

Ocak ayında bir pencerenin yarı şeffaf satenleri
Bebek yatakörtüsü gibi beyaz ve ölü solukla ışıldayan.
Ah fildişi!

Oradaki bir filin dişi olmalı, bir hayalet sütun.
Ne olduğu umrumda değil, anlamıyor musunuz?

Onu bana veremez misiniz?
Utanmayın – Aldırmam küçükse bile.

Cimri olmayın, iriliğe hazırım ben.
Oturalım hele bir başına, birer yanına, hayran olalım

Parıltısına, perdahına, aynamsı özelliğine.
Son akşam yemeğimizi yiyelim üstünde, bir hastane tabağı gibi.

Onu bana niye vermeyeceğini biliyorum.
Ödün kopuyor

Sanki bir çığlık atıp batacak dünya, başınla birlikte,
Kabartma süslü, pirinçten, antika bir kalkan,

Torununun torunlarına kalacak bir mucize.
Korkma, öyle değil.

Onu alıp bir kenara çekileceğim sessizce.
Açtığımı bile duymayacaksın, kâğıt hışırtısı olmayacak,

Kurdelası düşmeyecek, sonunda çığlık da atılmayacak.
Bana bu nezaketi göstermeyeceksin biliyorum.

Tüller günlerimin canına nasıl okuyor bir bilseydin.
Senin için onlar yalnızca şeffaf şeyler, temiz hava.

Fakat Tanrım, bulutlar pamuk gibi.
Sürüsüne bereket. Karbon monoksit onlar.

Tatlı tatlı solurum içime.
Damarlarımı görünmeyenlerle doldururum, yaşamımdan

Yıllar atan milyonlarca olası zerreciklerle.
Sen bu duruma gümüş-giysilisin. Ah hesap makinesi –

Bir şeyi bırakmak, hepten bırakmak senin için olanaksız mı?
Her parçayı morla mühürlemen şart mı,

Öldürebileceğin herşeyi öldürmen şart mı?
Bugün senden yalnızca bunu istiyorum ve senden başkası
veremez onu bana.

Penceremde duruyor öyle, gökyüzü denli büyük.
Çarşaflarım arasından soluk alıyor, dökülmüş yaşamların

Pıhtılaşıp tarihe katılaştığı soğuk ölü merkez.
Postayla gelmesin lütfen, parmaklana parmaklana.

Şifahen de gelmesin, hepsi elime geçene kadar
Altmışıma gelmiş olurum, onu kullanmaya halim kalmaz.

Peçeyi, peçeyi, peçeyi indir yeter.
Ölüm olsaydı o

Onun derin yerçekimine, zamansız gözlerine hayran olurdum.
Senin ciddi olduğunu bilirdim.

Soylu bir tarafı olurdu, bir doğumgünü olurdu o zaman.
Ve bıçak oymazdı da, bir bebeğin ağlaması gibi

Saf ve temiz girerdi.
Ve evren yanıbaşımdan kayıverirdi.

30 Eylül 1962

KASIMDA GELEN MEKTUP

Aşk, ansızın
Döner dünya, renk değiştirir. Sokak ışıkları
Sıçan kuyrukları boyunca parçalanır
Sabahın dokuzunda sarı salkım keseleri
Burası Kuzey Kutbu.

Bu küçük kara
Daire, sarımsı ipek çimenleriyle – bebek saçı.
Bir yeşil var havada.
Yumuşak, leziz.
Sevgiyle kesiyor hızımı.

Kızarıyorum ve sıcak basıyor beni.
Sanırım müthiş olabilirim,
Öyle aptalca mutluyum ki,
Wellington çizmelerim güzelim kızılın içinde vıcık vıcık.

Burası benim malım.
Günde iki kez
Adımlıyorum orayı, koklayarak
Kaba çoban püsküllerini
mavi-yeşil deniz kabuklarıyla, saf demir,

Ve eski cesetlerin duvarları.
Seviyorum onları.
Tarih gibi seviyorum onları.
Elmalar altın sarısı,
Bir düşleyin hele –

Yetmiş ağacım
Koyu gri bir ölüm çorbasında
Tutuyor altın kırmızısı toplarını,
Milyonlarca altın
Yaprakları metal ve soluk soluğa.

Ah aşk, ah müzmin bekâr.
Benden başka kimse
Yürümez beline kadar bu ıslaklığı.
Yeri doldurulamaz
Altınlar kanar ve derinleşir, Termopile'nin ağızları.

11 Kasım 1962

RAKİP

Sana benzerdi ay, gülümsese.
Güzel bir şeyle aynı izlenimi
Bırakıyorsun, ama yokedici.
Işık ödünç almada yok ikinizin üstüne de.
Onun O-gibi açılmış ağzı dünyaya kederlenir; seninkinin
umrunda değil,

Senin ilk yeteneğin herşeyden taş yapabilmektir.
Bir mozoleye uyanıyorum; sen buradasın,
Parmaklarını mermer masada tıklatıyorsun, sigara arıyorsun,
Bir kadın gibi garez dolusun, ama o denli gergin değil.
Yanıtlanamaz bir şey söylemeye can atıyorsun.

Ay da aşağılar etkisi altındakileri,
Ama gündüz vakti gülünçtür.
Öte yandan senin tatminsizliklerin,
Ne güzel, hiç aksamadan çıkar posta kutumdan.
Siyah ve beyazdır, karbon monoksit gibi yayılır.

Bir gün yok ki senden haber gelmesin,
Belki Afrika'da geziyorsun ama beni düşünüyorsundur.

Temmuz 1961

BABACIĞIM

Yok, artık bir işe yaradığın yok
Tam otuz yıl zavallı
Kanı çekilmiş bir ayak gibi
İçinde yaşadım senin, kara kundura.
Ancak bir soluk, ancak bir Hapşu.

Babacığım, öldürmek zorundaydım seni.
Ben zaman bulamadan ölüverdin...
Mermer gibi ağır, bir torba dolusu Tanrı,
San Fransisco ayıbalığı gibi kocaman
Tek bir ayak parmaklı, iğrenç anıt,

Hele o çılgın Atlantik sularındaki kafan
Güzelim Nauset* açıklarında mavi sulara
Fasulye yeşili akarken.
Dua ederdim iyileşesin diye.
Ach, du.**

Alman dilinde, savaş, savaş, savaş
Silindirinin yerle bir ettiği
O Polonya kentinde.
Herkes bilir bu kentin adını.
Polonyalı dostum

---

* Boston'da bulunan ve şairin mektuplarında dünyanın en güzel plajı dediği yer. (ç.n.)

** Ah, sen. (ç.n.)

Bir-iki düzine var diyor.
Bu yüzden nereye ayak bastın,
Kök saldın, hiç bilemem.
Hiç konuşamadım ki seninle.
Dilim yapıştı kaldı damağıma.

Dikenli tellere takıldı kaldı,
Ich, ich, ich, ich,*
Güçlükle konuşurdum.
Her Alman'ı sen sanırdım.
Hele o yüz kızartıcı dilin

Bir lokomotif, beni bir Yahudi gibi
Çuf çuf alıp götüren lokomotif.
Dachau'ya, Auschwitz'e, Belsen'e
Yahudi gibi konuşmaya başladım.
Sanırım pekala bir Yahudi olabilirim.

Tirol'ün karları, Viyana'nın temiz birası
O kadar da saf ya da gerçek değildir.
Çingene ninelerim ve acayip talihim
Ve fal kâğıtlarımla, fal kâğıtlarımla
Pekâlâ ben de birazcık Yahudi olabilirim.

Hep korktum senden,
Luftwaffe'nden**, lafı ağzında gevelemenden.
Ve o düzgün bıyığından
Hele masmavi Ari gözlerinden.
Hey tankçı, tankçı, Ah Sen–

---

* Ben.
** Alman Hava Kuvvetleri.

Tanrı değil, bir gamalı haçsın
Öyle karasın ki hiçbir gökyüzüne geçit vermezsin.
Her kadının gönlünde bir Faşist yatar.
Suratına yer tekmeyi, hayvan
Senin gibi hayvan, hayvandır kalbi.

Bendeki resminde
Karatahtanın önünde duruyorsun baba,
Ayağın yerine çenen ikiye ayrık
Ama daha az şeytan sayılmazsın bu yüzden,
Yoo, küçücük kan kırmızı yüreğimi

Isırıp ikiye ayıran adam sensin.
Daha on yaşımdaydım seni gömdüklerinde.
Yirmimde ölmek istedim
Sana dönmek, sana dönmek istedim.
Kemiklerim bile becerir sandım.

Ama çıkardılar beni torbadan,
Tutkalladılar, yapıştırdılar yeni baştan.
O zaman anladım ne yapmam gerektiğini.
Bir örneğini yaptım senin,
Meinkampf bakışlı,* işkence askısı,

Burgu düşkünü karalar giymiş herif.
Sonra, evet dedim, evet, evet.
İşte böyle babacığım, sonunda işim bitti.
Kara telefon kökünden kesildi,
Kımıl kımıl sesler geçemez artık.

* Hitler'in *Kavgam* kitabına gönderme. (ç.n.)

Bir değil iki adam birden öldürdüm –
Bana sen olduğunu söyleyen
Ve bir yıl, doğrusunu bilmek istersen.
Tam yedi yıl kanımı emen vampiri.
Babacığım, sırtüstü uzanabilirsin şimdi.

Bir kazık saplı şişko kara kalbinde
Hatta köylüler bile sevmediler seni
Üstünde dans edip tepiniyorlar şimdi.
Sen olduğunu hep *biliyorlardı*.
Baba, babacığım, alçak herif, seninle işim bitti.

12 Ekim 1962

SEN

Palyaço kılıklı, en çok da elleri üstünde mutlu,
Ayaklarını dikmişsin yıldızlara, aykafalım,
Solungaçlım. Nasıl bir sağduyu bu
Parmak basar dodo kuşu* üslubuna.
Makara gibisin kendinle sarmaşdolaş,
Tarar durursun karanlığını baykuş misali.
Temmuz'un Dördünden Bir Nisan'a şalgam gibi ahraz
Ah bedenimden türeyen minicik somunum benim.

Puslusun, buğulu, yolu gözlenen postacı,
Avustralya'dan da uzaksın.
İkibüklüm Atlas'ım, ziyaretçisi bol karidesim,
Tomurcuk gibisin, rahatsın
Çaça balığı gibi turşu kavanozundaki.
Kıpır kıpır, bir sepet dolusu yılan balığısın sanki.
Zıpzıpsın Meksika fasulyesi misali.
İyi tutulmuş bir hesap defteri gibi, doğrusun,
Tertemiz bir mazisin, kendi yüzünü üstüne koyduğun.

Ocak / Şubat 1960

* Soyu tükenmiş uçamayan bir kuş. (yay.n.)

ATEŞ 39°

Saf mı? Saf da ne demek?
Cehennemin dilleri
Durgundur, kapının önünde

Hırlayıp duran üç başlı
Şişko Cerberus'un dilleri gibi durgun.
Sıtma tendonunu, günahı, günahı,

Yalayıp tertemiz etmekten aciz.
Kav ağlar.
Fitilinin ucu kesik

Mumun çıkmaz kokusu!
Aşk, aşk, Isadora'nın eşarpları gibi
Dumanlar çıkar benden, ödüm kopuyor

Eşarbın biri tekerin birine takılıp da kalacak
Böyle kasvetli dumanlar
Kendi elementini oluşturur. Yükselmez,

Ama dünyanın etrafında tangır tungur gezer
Yaşlıları, uysalları, karyolasında
Özel ilgi isteyen güçsüz bebeği

Soluksuz bırakır.
Asılı durduğu bahçeyi havaya asan
İğrenç orkide.

Şeytani leopar!
Radyasyon onu bir saatte
Beyaza çevirip öldürmüş.

Zinacıların bedenlerine Hiroşima külleri gibi
Yapışmış ve yemiş bitirmiş onları.
Günah. Günah.

Sevgilim, bütün gece bir yandım
Bir söndüm, bir yandım bir söndüm.
Şilteler bir sefihin öpücüğü gibi ağırlaşıyor.

Üç gün. Üç gece.
Limonlu su, tavuk suyu,
Kusucam bu su yüzünden.

Senin için de, başkası için de fazla safım ben.
Dünya Tanrı'nın canını nasıl yakıyorsa, öyle yakıyor canımı
Bedenin. Ben bir fenerim –

Başım da Japon kâğıdından
Bir ay, altın kaplama derim
Alabildiğine narin, alabildiğine pahalı.

Ateşim seni şaşırtmadı mı? Hele ışığım.
Ben tek başıma koskoca bir kamelyayım
Bir parlarım, bir sönerim, hararet üstüne hararet.

Sanırım yukarı doğru gidiyorum,
Sanırım yükselebilirim –
Sıcak metal boncukları uçuşuyor ve ben, aşk, ben

Saf asetilen
Bakire
Güller bekler emrinde,

Melekler öpücükleriyle.
Bir de her ne demeye geliyorsa bu pembe şeyler.
Sen değil, o da değil

O değil, o da değil
(Benliklerim eriyor, yaşlı orospu jüponları –
Cennete.

20 Ekim 1962

ARI TOPLANTISI

Köprüde beni karşılayacak bu insanlar da kim? Köylüler –
Bölge papazı, ebe, zangoç, arı satıcısı.
Kolsuz yazlık elbisem içinde öyle korunmasızım ki,
Onlarsa eldivenli ve örtünmüş, niye kimse bana haber vermedi?
Gülümsüyorlar ve eski şapkalarına takılı peçelerini çıkarıyorlar.

Bir tavuk ensesi denli çıplağım, hiç mi sevenim yok benim?
Evet, işte beyaz iş önlüğüyle arıların sekreteri,
Bileklerime kollukları, boynumdan dizlerime uzanan arayı
düğmeliyor.
Şimdi sütotu ipeğiyim ben, arılar farketmeyecek.
Kokusunu alamayacaklar korkumun, korkumun, korkumun.

Şimdi hangisi bölge papazı, karalar giymiş şu adam mı?
Hangisi ebe, şu onun mavi mantosu mu?
Herkes köşeli siyah başlarını sallıyor, miğfer giymiş şövalye
hepsi,
Koltuk altlarında düğümlenmiş tülbentten göğüslükleri.
Gülümsemeleri ve sesleri değişiyor. Bir fasulye tarlasında
yürütüyorlar beni.

Kalaylı kâğıttan şeritler insanlar gibi göz kırpıyor,
Tüylü tozluklar fasulye çiçeği denizinde ellerini yelpazeliyor,
Kaymaksı fasulye çiçekleri, kara gözlü ve canı sıkkın kalpler
gibi yapraklı.
Asma filizlerinin şu ip boyunca yukarı sürüklediği kan
pıhtıları mı?
Yok, yok, onlar bir gün yenebilecek hale gelecek kızıl çiçekler.

Şimdi de beyaz hasırdan son moda bir İtalyan şapka
ve yüzüme kalıp gibi oturan kara bir peçe veriyorlar bana, beni
kendilerinden biri yapıyorlar.
Budanmış koruluğa götürüyorlar beni, kovanların olduğu yere.
Böyle hastalıklı kokan alıçlar mı?
Çocukları eterle uyutan alıçların çorak bedeni mi bu?

Yoksa bu bir harekât mı?
Komşularım cerrahı bekliyor.
Yeşil başlıklı, parlak eldivenli
Ve beyaz elbiseli bu hayaleti.
Kasap mı, bakkal mı, postacı mı, bildiğim biri mi?

Kaçamıyorum, kök salmışım, katırtırnağı canımı yakıyor
Sarı keseleriyle, sivri uçlu cephanesiyle.
Sonsuza dek kaçmak zorunda kalmadan kaçamam.
Beyaz kovan bir bakire kadar rahat,
Kuluçka hücrelerinin, balının mührünü söküyor ve
vızıldıyor sessizce.

Korunun içi duman sargıları ve eşarplar.
Kovanın zihni her şeyin sonu bu sanır.
İşte isterik lastiklerine binmiş geliyor süvariler.
Kımıldamadan durursam, beni yaban maydanozu sanırlar.
Onların kinlerinden nasibini almayan ahmak bir kafa,

Çalılığın içinde başını bile oynatmayan bir zat,
Köylüler bölmeleri açıyorlar, kraliçeyi arıyorlar.
Saklanıyor mu, bal yiyor mu? Çok akıllıdır kendisi.
Yaşlıdır, yaşlı, yaşlı, bir yıl daha yaşaması gerek, bunu bilir.
Oysa birbirine yapışık hücrelerinde yeni bakireler

Mutlaka kazanacakları bir düelloyu düşlerler,
Gelin uçuşunu yapmaktan alıkoyar onları aralarındaki mum perde,
Katil bakirenin, onu seven cennete kaçışından.
Köylüler bakireleri kurtarıyorlar, artık cinayet yok.
Yaşlı kraliçe ortaya çıkmıyor, nankör müdür böylesine?

Bittim, tükendim –
Bıçak karartmasında beyaz bir sütun.
Hiç çekinmeyen büyücünün kızıyım ben.
Köylüler örtülerini çıkarıyorlar, el sıkışıyorlar.
Korudaki şu uzun beyaz kutu kimin, ne başardılar, ben niye üşüyorum.

3 Ekim 1962

ARI SANDIĞININ GELİŞİ

Ben ısmarladım bunu, bu temiz tahta sandığı
Sandalye gibi dört köşe ve kaldırması da pek zor.
İçinde böylesine bir şamata olmasa
Bir cücenin ya da
Bir dört köşe bebeğin tabutu derdim.

Sandık kilitli, tehlikeli.
Bu geceyi onunla geçirmem gerek
Zaten ondan uzak da duramıyorum.
Pencere de yok, içerde ne var göremeyişim bu yüzden.
Küçücük bir delik var sadece, çıkış yok.

Deliğe dayıyorum gözümü.
Karanlık, karanlık.
Oğul oğul Afrikalı eller gibi
Ufacık ve ihraç için büzülmüş.
Kara üstüne kara, öfkeyle tırmanıyor.

Nasıl çıkarırım onları dışarı?
En çok da sesleri beni ürküten,
Anlaşılmaz heceler.
Romalı bir kalabalık sanki.
Küçük, her biri tek tek toplanmış ama Tanrım hepsi birarada!

Kulağımı kızgın Latinceye veriyorum.
Ben bir Sezar değilim.
Altı üstü bir kutu manyak ısmarladım.
Geri yollayabilirim.
Ölebilirler, zıkkımın pekini de yiyebilirler, onların
sahibiyim ben.

Nasıl da açtırlar kim bilir.
Beni unuturlar mı ki
Kilitleri açsam, geri çekilsem, hatta bir ağaca dönüşsem.
İşte bir sarısalkım, sıra sıra sarı sütunları,
İşte kirazın içetekleri.

Ay kılığım içinde ve cenaze peçem içinde
Derhal görmezden gelebilirler beni.
Benden bal olmaz
Öyleyse niye bana baksınlar, kur yapsınlar ki?
Yarın şeker Tanrısı olacağım, onları serbest bırakacağım.

Kutu yalnızca geçici.

4 Ekim 1962

İĞNELER

Ellerim çıplak, petekleri elliyorum.
Beyaz gülücüklü adam, çıplak elli.
Tülbent eldivenlerimiz temiz ve tatlı,
Bileklerimizin gırtlakları cesur zambaklar.
Onunla benim

Aramızda bin tane temiz hücre var,
Sarı fincanlar dolusu sekiz petek,
Kovanın kendisi de bir çay fincanı,
Beyaz bir fincan, üstü pembe çiçekli,
Alabildiğine sevgiyle, ben mineledim onu

"Ne şeker, ne şeker" diye diye.
Midye fosilleri gibi gri damızlık hücreler
Ürkütürler beni, öyle yaşlılar ki.
Ben ne satın alıyorum, kurtlu maun mu?
İçinde bir kraliçe var mı sahiden?

Varsa bile, yaşlıdır.
Yırtık şal kanatları, pelüşü
Dökülmüş bedeni –
Zavallı ve çıplak ve ne kraliçe ama, utanç içindedir hatta.
dikilmiş duruyorum

Kanatlı, mucizevi olmayan kadınların sırasında,
Bal-köleleri.
Yıllarca toz yemiş olsam,
Sık saçlarımla tabak kurulamış da olsam
Hem görmüş de olsam garipliğimin buharlaştığını,

Tehlikeli tenden yükselen mavi çiyi,
Köle değilim ben.
Kirazlar açtı, yoncalar açtı diye diye
Durmadan koşuşturan bu kadınlar
Benden nefret ederler mi?

Neredeyse bitti.
Kontrol bende.
İşte bal makinem.
Fildişi tozları için ay denizi nasıl tararsa,
Baharda, gayretli bir bakire gibi

Kaymak tutmuş dorukları taramak için
Düşünmeden çalışacak.
Üçüncü bir şahıs izliyor.
Arı satıcısıyla ya da benimle bir ilgisi yok.
Gitti artık.

Sekiz sıçrayışta gitti, ne büyük bir günah keçisiymiş.
İşte terliğinin teki, işte öteki.
Ve işte şapka yerine giydiği
Beyaz kumaştan bir parça.
Çok şekerdi,

Çabalarının teri bir yağmur
Dünyayı meyveye sürükleyen.
Arılar bulup çıkardılar ortaya,
Yalanlar gibi biçimleniyorlar onun dudaklarında.
Hatlarını belirsizleştiriyorlar.

Ölüm buna değer diye düşündüler, benim ise
İyileştirmem gereken bir nefsim var, bir kraliçe.
Ölmüş mü, uyuyor mu?
Aslan-kızılı gövdesi, camdan kanatlarıyla
Nerelerde şimdi?

Şimdi hiç olmadığı kadar
Kötü; uçuyor, gökteki kızıl
Yara, onu öldüren motorun –
Mozolenin, o mumdan evin
Üstündeki kızıl kuyruklu yıldız.

6 Ekim 1962

KIŞ UYKUSU

Tembellik zamanı bu, iş yok, güç yok.
Ebenin aletlerini hızla çevirdim,
Balım var benim.
Altı kavanoz,
Şarap mahzeninde altı aynülhir,

Penceresiz bir karanlıkta kış uykusu
Evin tam da orta yerinde
Son kiracının ekşimiş reçelinin
Ve şişelerin boş parıltılarının yanında –
Bay Falan Filan'ın cini.

Ben bu odada bulunmadım hiç mi hiç.
Ben bu odada soluk alamam hiç mi hiç.
Orada kara yarasa gibi salkım salkım,
Meşaleden ve onun korkunç nesneler
Üzerindeki solgun Çin sarısından başka

Işık yoktur.
Kara ahmaklık. Kokuşmuşluk.
Cinnet.
Bana bunlar sahip.
Ne zalim, ne de kayıtsız.

Sadece cahil.
Bu arılara yapışmak zamanıdır – öyle yavaş ki
Bu arılar, tanıyamıyorum onları,
Aldığım balı telafi etmek için
Şurup kabı üstünde

Dizilmişler askerler gibi.
İşleri yolunda, bon bon şekerleri sayesinde
Bembeyaz toz şeker sayesinde.
Şeker yerine bon bon şekerleriyle besleniyorlar.
Kapıyorlar şekeri. Soğuk çöküyor.

Bak, şimdi de top top oluyorlar.
Bütün bu beyaza karşı
Kara dimağ.
Şekerin gülücüğü beyaz.
Kendisini dışarı yayıyor, bir mil uzunluğunda porselen,

Sıcak günlerde bu beyazlığın içine
Yalnızca ölülerini taşıyabiliyorlar.
Hepsi kadın bu arıların,
Hizmetçiler ve upuzun bir leydi.
Erkeklerden kurtulmuşlar.

Küt, kör, sakardırlar, tökezlerler, kaba sabadırlar.
Kadınlar içindir kış –
Hareketsizdir kadın, örgüsünün başında,
İspanyol cevizinden beşiğinin başında.
Bedeni soğukta bir ampul, mecali yoktur düşünmeye.

Kovan hayatta kalacak mı, glayoller
Yeni bir yıla girebilmek için
Ateşlerinden yığınak yapabilecekler mi?
Ne tat alacaklar acaba Noel güllerinden?
Uçuyor arılar. Baharı tadıyorlar.

9 Ekim 1962

ASILMIŞ ADAM

Saçlarımın diplerinden tanrının biri kavramış beni.
Mavi voltlarında cızırdadım bir çöl peygamberi gibi.

Geceler kertenkele gözkapakları misali hızla gözden kayboldu:
Gölgesiz bir oyuk içindeki cavlak beyaz günlerden bir dünya.

Beni bu ağaca akbabamsı bir atalet zımbaladı.
Yerimde olsaydı, o da benim yaptığımı yapardı.

27 Haziran 1960

KÜÇÜK FÜG

Porsuk ağacının kara parmakları sallanır:
Soğuk bulutlar geçer üstünden.
Sağırlar ve dilsizler işte böyle
Yol gösterir körlere, sonra da görmezden gelinirler.

Kara cümleleri severim ben.
Şu bulutun vasıfsızlığına bak hele!
Göz akı gibi her yerde!
Gemide masamdaki kör

Piyanistin gözü bu.
Yemeğini el yordamı ile buluyordu.
Parmaklarının gelincik burunları vardı.
Gözümü alamıyordum onlardan.

Beethoven'ı duyabiliyordu:
Kara porsuk, beyaz bulut,
Korkunç zorluklar işte.
Parmak-kapanları – tuşların hayhuyu.

Tabaklar gibi boş ve aptalca,
Kör gülümseyiş de öyle.
Hasetim koskoca gürültülere,
Grosse* Füg'ün porsuk çitine.

Sağırlık ise başka bir şey.
Öyle bir karanlık baca ki babam!
Senin sesini kara ve yapraksı
Görüyorum, çocukluğumda olduğu gibi,

* Büyük.

Bir porsuk çiti düzeni,
Gotik ve barbarca, som Alman.
Ölü insanlar çığlık atıyor içinden.
Ben hiçbir şeyden suçlu değilim.

Porsuk o zaman benim İsa'm.
Onun kadar işkence görmüyor mu?
Bir de sana bak, I. Dünya Savaşı sırasında
Kaliforniya pastanesinde

Sosisleri götürüyorsun hapur hupur!
Onlar renklendiriyor uykumu,
Kesik boğazlar gibi kırmızı, hareli.
Bir sessizlik vardı!

Başka bir düzenin büyük sükûneti.
Yedi yaşımdaydım, hiçbir şey bilmiyordum.
Dünya vuku buldu.
Senin tek bacağın vardı, bir de Prusyalı zihnin.

Şimdi benzer bulutlar
Yayıyor avare çarşaflarını.
Bir şey demiycen mi?
Belleğimden aksağım ben.

Mavi bir göz hatırlıyorum,
Bir çanta dolusu mandalina.
Öyleyse, bu bir erkekti!
Ölüm açıldı, zifirî bir ağaç gibi, karaltılı.

O süre boyunca hayatta kalıyorum,
Sabahımı düzenleyerek.
Bunlar benim parmaklarım, bu da bebeğim.
Bulutlar bir elbise evliliğidir, o beti benzi atmışlığın.

2 Nisan 1962

YILLAR

Kutsal uzayın derinliklerinden
Gelen hayvanlar gibi dalıyorlar içeri,
Oranın çivilerinden, bir Yogi'yi etkileyen fikirler gibi
Tahrik olmuyorum, fakat o yeşillik, o som zifir
Donuyorlar ve varlar.

Ah tanrım, kof zifirinde
Ben senin gibi değilim,
Üstümüz başımız yıldız, pırıltılı aptal konfeti.
Ebediyet sıkar beni,
Hiç istemedim ki.

Benim sevdiğim
Hareket halindeki piston–
Ruhum ondan önce ölür.
Bir de atların toynakları,
O insafsızca yeri dövmeleri.

Ve sen, yüce Atalet–
Neresi yüce bunun be!
Bu seneki bir kaplan mı, kapıdaki bu kükreme?
Bu bir Christus,
Ondaki

O rezil Tanrı-parçası
Uçsun ve onunla işi bitsin diye can mı atar?
Kan çileklerinin ta kendisi onlar, çok çekilmiş canları.

Toynakların işine gelmez böylesi.
Uzaktaki mavide pistonlar tıslar.

16 Kasım 1962

MÜNİH MANKENLERİ

Kusursuzluk berbattır, onun çocuğu olamaz.
Kar soluğu gibi soğuktur, porsuk ağacının

Hidralar gibi üfürdüğü yerde rahmi tıkar,
Hayat ağacı ve hayat ağacı

Aylarının ipini boşaltan, her ay usanmadan, boş yere.
Kan seli aşk selidir,

Mutlak adak.
Bu, benden başka put yok demek,

Ben ve sen.
Böyle işte, gülücüklerindeki kükürt sevimlilikleri ile

Bu mankenler bu gece yaslanıyorlar
Paris ile Roma arasındaki morg Münih'te,

Kürkler içinde çıplak ve cavlak,
Gümüş sopalar üzerinde portakal mangırlar.

Dayanılacak gibi değil, dimağsızlık.
Kar, karanlık parçalarını döküyor,

Ortalıkta kimse yok. Otellerde
Eller kapıları açıyor ve ayakkabıları

Yere koyuyor olacak ki karbonla cilalansınlar da
Yarın içlerine kocaman parmaklar girsin.

Ah bu vitrinlerin evcimenliği,
Bebek danteli, yeşil yapraklı tuhafiye,

Kalın kafalı Almanlar dipsiz Stolz* içinde pinekler.
Ve siyah telefonlar ahizeler üstünde

Parıldar
parıldar ve hazmederler

Sedasızlığı. Karın sedası yoktur.

28 Ocak 1963

* (Alm.) Gurur. (yay.n.)

TOTEM

Motor rayı öldürüyor, ray gümüşten,
Uzaklara uzanıyor ama yine de yiyip bitirecekler onu.

Nafile kaçıyor.
Hava kararırken boğulmuş tarlaların bir güzelliği vardır,

Seher çiftçileri domuzlar gibi yaldızlar,
Kalın giysileri içinde usulca salınırlar,

İlerde Smithfield'in beyaz kuleleri,
Akıllarından hiç çıkmaz koca kalçalar ve kan.

Satırındaki ışıltıda insaf aranmaz,
Kasabın giyotini fısıldar, "Bu nasıl, bu nasıl?"

Kâsede tavşana düşük yaptırılır,
Bebeği yoldan baş önde çıkar, baharat kaplıdır,

Derisi ve insanlığı sıyrılıp yüzülür.
Hadi Platon'un plasentasıymış gibi yiyelim,

İsa gibi yiyelim.
Bu insanlar önemli şahsiyetlerdi–

Yumru yumru gözleri, dişleri, yüz ekşitmeleri
Şakırtılı, tıkırtılı bir asanın üstünde, sahte bir yılan.

Kobranın başlığı beni dehşete düşürür mü–
Gözlerindeki yalnızlık, gökyüzünün ilmek ilmek

Kendisini ebediyen süzdüğü o dağların gözü?
Dünya kan sıcağı ve şahsi

Diyor seher, kendi kan fışkırması ile.
Son durak yok, sadece bavullar,

Cepleri dilek, fikir, kısa devre ve katlanan ayna dolu,
Aynı nefsin kel ve parlak, bir takım elbise gibi

İçinden çıktığı bavullar.
Ben deliyim, diye seslenir örümcek, bir sürü kolunu sallayarak.

Gerçekte berbat bir durum bu,
Sineklerin gözlerinde katlanır sayıları.

Sonsuzluğun ağındaki mavi çocuklar
Gibi vızıldanırlar,

Bir ucundan ise urganla bağlıdırlar
Tek ölüme, pek çok asalı.

28 Ocak 1963

FELÇLİ

Olur böyle. Devam eder mi? –
Zihnim bir taş,
Tutacak parmak yok, dil yok,
Tanrım demirden bir akciğer

Beni sever, pompalar durur
Benim şu iki
Toz torbasını bir içeri, bir dışarı,
Nüksetmeme

Göz yummaz
Dışarıdaki gün borsa şeritleri gibi süzülürken.
Gece menekşe getirir,
Gözlerden duvar halıları,

Işıklar
O yumuşak ismi meçhul
Konuşanlar: 'İyisin di mi?'
Kolalanmış, erişilmez meme.

Ölü yumurta, bütün olarak
Uzanırım
Dokunamadığım bütün bir dünyanın üzerine,
Uyku kanepemin

Beyaz, gergin tamburunda
Fotoğraflar ziyaretime gelir–
Karım, ölmüş ve yamyassı, 1920 kürk içinde,
Ağzı inci dolu,

Onun kadar yassı
İki kız, fısıldar 'Biz senin kızlarınız.'
Durgun sular
Sarıp sarmalar dudaklarımı,

Gözler, burun ve kulaklar,
Parlak bir
Jelatin, şaklatamadığım.
Çıplak sırtımda

Bir gülücük, bir buda, bütün
İstekler, arzular
Halkalar gibi dökülüyor benden,
Işıklarını kucaklayarak.

Manolyanın
Pençesi,
Kendi kokusundan sarhoş,
Hiçbir şey sormuyor, hayata dair.

29 Ocak 1963

BALONLAR

Noel'den beri bizimle oturuyor bunlar,
Riyasız ve sarih,
Oval can-hayvanları,
Mekânın yarısını istila etmişler,
Görünmez cereyanda

Hareket edip sürtünüyorlar ipeğe
Bir feryat atıp patlıyorlar
Saldırıldıklarında, fıs diye hareketsiz kalıyorlar sonra,
az titreyerek.
Sarı kedikafa, mavi balık –
Böyle tuhaf aylarla birlikte yaşıyoruz biz

Cansız mobilya yerine!
Hasırdan paspaslar, beyaz duvarlar
Ve bu gezgin
İnce hava küreleri, kırmızı, yeşil,
Mutlandırıyor

Yüreği, dilekler gibi ya da yıldızlı metallerden
Dövülmüş bir tüyle
Eski toprağı kutsayan
Başıboş tavuslar misali.
Senin küçük

Kardeşin de balonunu
Kedi gibi ciyaklatıyor.
Öteki tarafında yiyebileceği acayip, pembe bir dünya
Görmüş sanki,

Bir ısırık alıyor,
Sonra gerisin geri
Oturuyor, şişko sürahi
Su gibi berrak bir dünyada aklı fikri.
Kırmızı
Bir parça minik yumruğundaki.

5 Şubat 1963

TEMMUZ GELİNCİKLERİ

Küçük gelincikler, küçük cehennem alevleri,
Siz zarar vermez misiniz?

Kıpır kıpırsınız. Dokunamıyorum size.
Elimi uzatıyorum alevler arasına. Bir şey yanmıyor.

Fakat sizi seyretmek beni bitiriyor
Bu kıpırdayış, kırışık ve açık kırmızı, ağzın cildi misali.

Yeni kanatılmış bir ağzın.
Küçük kanlı etekler!

Bunlar dokunamadığım tütsüler.
Afyonunuz nerede sizin, bulantı yapan tohum keseleriniz?

Kanayabilsem, ya da uyuyabilsem! –
Ağzım böyle bir yara ile evlenebilse!

Ya da sizin alkolünüz bana sızsa, bu cam kese içinde,
Cansızlaştırsa ve durgunlaştırsa.

Renksiz ama. Renksiz.

20 Temmuz 1962

ŞEFKAT

Evimin etrafında bir şefkat süzülüyor.
Dame* Şefkat, öyle hoş ki!
Yüzüklerinin mavi ve kırmızı taşları
Vitrinlerde tütüyor, aynalar
Gülücüklerle doluyor.

Bir çocuğun ağlaması kadar gerçek başka ne var?
Bir tavşanın ağlayışı daha kuduruk olabilir
Ama ruhu yoktur.
Şeker her şeyin devası olabilir, öyle diyor Şefkat Hanım.
Şeker gerekli bir sıvıdır,

Kristalleri az biraz lapa.
Ah şefkat, şefkat!
Parçaları ne de tatlı tatlı toplar!
Japon ipeklerim, çaresiz kelebekler,
Her an zımbalanabilir, narkozlanabilir.

İşte sen de geliyorsun, elinde bir fincan çay
Buhardan bir çelenk içinde.
Bu kan fıskiyesi şiirdir şiir,
Hiçbir şey durduramaz onu.
Sen bana iki çocuk uzatıyorsun, iki gül.

1 Şubat 1963

---

* Dam: Asalet unvanı. (yay.n.)

ÇÜRÜK

Renk basıyor o noktayı, donuk mor.
Bedenin geri kalanı hepten ak-ü pak,
İnci renginde.

Taşlık bir oyuğu
Soğuruyor deniz, takıntılı takıntılı,
Bir kovuk bütün denizin mihveri.

Bir sinek boyunda,
Kıyamet işareti
Sürünerek iniyor duvardan aşağıya.

Kalp kapanır,
Deniz geri çekilir,
Aynalar tabakalanır.

4 Şubat 1963

SÖZCÜKLER

Baltalar
İndikten sonra orman nasıl da inler
Nasıl da yankılanır!
Bu yankılar merkezden
Çıkıp atlar gibi gezerler.

Sapı
Gözyaşları misali dolup taşar, aynasını
Düşüp dönen
Kayanın üstüne
Yeniden yerleştireyim diye

Çabalayan su gibi,
Yabanıl yeşilliklerin yediği
Beyaz bir kafatası,
Yıllar sonra ben
Yolda rastlarım onlara ---

Sözcükler kuru ve sürücüsüz,
Yorulmak bilmez toynak vuruşları.
Lâkin
Havuzun dibinden dibinden, sabit yıldızlar
Bir hayata hükmeder.

1 Şubat 1963

TED HUGHES'UN SEÇTİĞİ ŞİİİRLER

BAYAN DRAKE YEMEĞE GİDİYOR

Değil acemisi,
Kurdeleli masanın ve eğri büğrü
Sandalyenin garezini
Teskin eden o süslü ritüellerin,
Mor giyer koğuştaki yeni kadın,
Yumurta kabukları ve
Kırılgan sinekkuşlarından
Yaptığı gizli karışım arasında
Özenle yürür,
Onu yutup halı deseninin içine çekmek için
Tüylü yapraklarını usulca açan
Lahana gülleri arasında
Soluk adımlar atar, fare gibi.

Göz ucundan çabuk bir kuş bakışı ile
Kıl payı görebiliyor
Döşeme tahtalarının üstüne
Kötücül iğneler buğday gibi nasıl da dağılıvermiş,
Ve böylelikle onların dikenli planını suya düşürüyor;
Şimdi pusuya düşürülmüş havasının içinden geçip
Parlak cam kırıklarından kör olmuşçasına
İhtiyatlı solukla usulca ilerliyor,
Çentik ve diş savuşturuyor,
Ta ki, yan dönerek,
Perdeli ayaklarını birbirinin peşi sıra
Kaldırsın ve daldırsın
Hastaların yemekhanesinin
Durgun, boğucu havasına.

1956

KIZKURUSU

Bak bak, bu bizim kız
En yeni talibiyle o anlı şanlı nisan
Yürüyüşlerinden birinde
Kendisini kuşların düzensiz babilinin o
Beklenmedik, dayanılmaz darbesine ve yapraktan
Çöp yığınına maruz kalmış halde buluvermiş.

Bu hayhuydan muzdaripken, sevgilisinin
El kol sallayışının havayı dengesizleştirişini izlemiş,
Oğlanın savruk adımları
Çalılar ve çiçeklerin vahşi doğasında başıboş
Kız, tarumar çiçek yapraklarına bela okumuş,
Bütün mevsim hepten pasaklıymış.

Böyle zamanlarda kışı nasıl da özlerdi! –
Beyaz siyah düzenin
Titiz yalınlığında
Buz ve taş, her duygu sınır dahilinde
Ve yüreğin donmuş disiplini
Kar tanesi gibi tam.

Oysa burada – Ahım şahım beş duyusunu
O pespaye bulamacın içine
Savurmaya yetecek kadar serkeş bir şey gelişiyor –
Doğmayacak bir ihanet. Bırakın budalalar
Tımarhane baharında enayice çark etsinler:
Ufaktan uzaklaşıverdi oradan.

Sonra evinin etrafına
Dikenli telden bir barikat kurup
Hain havayı kolaçan etti,
Sırf o bozguncu herif içeri girmeyi ümit bile edemesin diye,
Küfürle, yumrukla, tehditle,
Hatta aşkla bile.

1956

AĞLAMAKLI

Acuzenin levhası altında çamur döşekli,
Kan revan, uykuda konuşan bakire
Ayın adamını darağacında sallandırır lanetiyle,
Çatlaksız yumurtasında eli sopa tutan herifi:

Kafasına dikeceği kırmızı şarap fıçısında
Kuluçkaya yatıyor, kral gibi,
İnlemeden, dikili olsa da karnı
Fakat dikişler-atılmış bir ten fiyatına satın alır
Balık kuyruklu kızlar onun ak bacaklarını şimdi.

1956

KARAR

Pus günü: Pas günü

hizmet verilemez
ellerle bekliyorum
sütçü kamyonetini

tek-kulaklı kedi
gri patisini kucaklamış

kömür sobası da harlanmış

dışarıda; küçük çitteki yapraklar
epey sararmış,
bir süt kaymağı bulanıklaştırıyor
pencere pervazındaki boş şişeleri

sena da inmiyor

iki su damlası komşumun gül çalılığının
kemerlenmiş yeşil dalında
muallâkta sallanıyor

ah eğilmiş dikenli yay

kedi tırnaklarını kınından çıkarıyor
dünya dönüyor

bugün
bugün ben
on iki kara-cübbeli denetçimin büyüsünü bozmiycam
rüzgârın hor görüşüne
yumruğumu bile sıkmiycam.

1956

GECE NÖBETİ

Bir kalp değildi, çarpan,
O yumuşatılmış gümbürtü, o uzak
Çınlama, kulaktaki kan değil
Geceye damgasını vursun diye

Bir ateşi harlandıran.
Ses dışarıdan geliyordu:
Metal bir infilak bu
Buralı, belli, suskunlaştırılmış

Varoşlara akraba: Ses
Yeri göğü inletmiş,
Fakat yok afallayan.
Ben gelince iyice kök saldı

Gümbürtünün kaynağı, meğer aşikârmış,
Toy ya, şaşkına dönmüş, tahmin edilişine:
Main Sokağı'nın gümüş fabrikası
Vitrinlerinde çerçevelenmiş kocaman

Balyozlar palangalanmış, tekerler dönmüş,
Bozulmuş da, metal ve ahşaptan mütevellit
Dikey tonajlarını bırakıvermiş aşağıya;
İlik sersemlemiş. Beyaz fanilalı

Adamlar çember olmuşlar, durmadan
İlgileniyorlar o yağlı makinelerle,
Durmadan, ilgileniyorlar, o küt
O yorulmak bilmez vâkıa ile.

1957

TAM BEŞ KULAÇTA BABA SONDAJI

İhtiyar, nadiren çıkarsın su üstüne.
Sonra da gelgitin gelinde içeri girersin
Denizler buz kestiğinde, köpük-

Tepeli: Beyaz saç, beyaz sakal, dalgalar
Taçlanıp oluklanırken, uzağa savrulmuş
Tarama ağı, iniyor, yükseliyor. Açılmış saçlarının

Işın demetleri millerce uzayıp gidiyor,
İçinde buruşmuş ağ çileleri
Düğümlenmiş, yakalanmış, göğüs geriyor

Hayal bile edilemeyen o eski kökenler
Söylenine. Sen yakında yüzüyorsun
Kuzeyin omurgalı buzdağları gibi

Uzaktan seyredilmesi gereken ve
Derinliği ölçülmemiş. Belirsizlikler
Hep bir tehlikeyle başlar:

Senin tehlikelerin saymakla bitmez. Ben
Pek bakamıyorum ama biçiminde
Tuhaf bir yara var sanki

Ve ölüyor gibi: Bu yüzden buharlar
Tarazlanıp berraklığa dönüşüyor seher denizi
Üstünde. Cenazendeki

Çamurlu dedikodulara inansam mı
İnanmasam mı, bilemiyorum: Yeniden
Ortaya çıkışın söylentileri sığlaştırıyor,

Çünkü çilli yüzünün antik çukurlu
Hatları oluk oluk akıtıyor zamanı:
Çağlar yağmurlar gibi vuruyor

Bakir boğazlarına
Okyanusun. Böylesi bir bilge mizah ve
Mahpusluk, ayağını yeryüzünden koparacak

Burgaçlardır–
Dünyanın eseri ve göğün mahya kirişi.
Belden aşağı, lâbirentimsi bir düğüm

Atabilirsin, derinlerde parmak eklemlerinde,
İncik kemiklerinde, kafataslarında
Köklensin diye. Anlaşılır gibi değil,

Omuzlardan aşağı bir kez bile
Görmemiş seni kafası yerinde bir Allah'ın kulu,
Sorulara meydan okursun;

Başka tanrılıklara meydan okursun.
Krallığının sınırlarında dolanırım ıslanmadan,
Sürgünde sürtüyorum ya öyle.

İstiridyelerden yatağını hatırlıyorum.
Baba, bu kesif hava adamın canına okur.
İyisi mi ben su soluyayım.

1958

YUMURTA KAYADAN İNTİHAR

Adamın arkasından sosisler ikiye ayrılıp çiseledi
Halk ızgaralarının üstüne ve kiremit rengi tuz apartmanları,
Benzin depoları, fabrika yığınları– bağırsaklarının
Parçası olduğu o kusurluluklar manzarası–
Dalgalandı ve zonkladı camsı yukarı çekişte.
Güneş suya bir lanet gibi vuruyordu.
Sürünerek içine girip saklanacak bir gölge oyuk yok,
Ve kanı eski dövmede atıyordu
Ben varım, ben varım, ben varım. Çocuklar
Bükümlü dalgaların çatladığı ve denizin serpintisinin
dalganın doruğundan
Rüzgârın kırbacıyla tel tel dağıldığı yerde çığlık çığlığaydı.
Bacaklarını dörtnala koşmaya hazırlayan bir melez
Bir martı sürüsünü ürküttü ki kumluk çıkıntıyı darmadağın etsinler.

Küllenmiş ateş ya, küp gibi sağır, gözleri bağlı,
Bedeni denizin zibili ile kumsala çekilmiş,
Ebediyen soluk alacak, kalbi atacak bir makine.
Sinekler sıraya girmiş, ölü vatozun göz deliğinden içeri dolup
Vızıl vızıl saldırıyorlardı kemerli beyin haznesine.
Kitabındaki sözcükler kurtçuk yeniği, tüketmiş sayfaları.
Her şey boş kâğıt gibi ışıldıyordu.

Her şey güneşin çürüten ışınlarında ufalıp büzülmüştü,
Bu mavi zayiattaki Yumurta Kaya'dan başka.
Adam suyun içine yürüdüğünde duydu.

Şu düz kayalarda köpüren unutkan dalgayı.

1959

UZAK EVİN MÜNZEVİSİ

Gök ve deniz, mis mavinin
Ufuk menteşeli kalıpları, beceremiyordu,
Kelepçelenmiş ya, bu adamı tesviye edip dışa atmayı.

Taşları sarsmakla ve pençe tehdidi ile
Varlıklarını gösteren celil tanrılar,
Taş-Kafa, Pençe-Ayak, bunun farkındaydı.

Öyle de, o herif madem
Omurgası, dimdik duran kulübesinin
Keresteleri misali bükülmez halde kapı

Eşiğinde kahkahadan kırılarak oturacaktı da,
Bu ihtiyar zorbalar onca soğuğa ve sıcağa niye
Meşakkatle göğüs gerdiler, somurta somurta?

Katı tanrılar oradaydı, başka da bir şey yoktu.
Yine de adam başka bir şeyi baş tacı ediyordu.
Taş ya da azmış bir çömlek değil onun sevdiği,

Ama bir çeşit yeşil manası.
Onlara direniyordu, bu münzevi.
Taş suratlıydı, yengeç pençeliydi de yeşile çalıyordu.

Martılar, burunlarını dışarı en yeşil ışıkta çıkarıyordu.

1959

MADALYON

Portakal ağacı kabuğuna oyulmuş
Yıldız ve aylı kapının yanı başında
Bronz yılan uzanmış güneşleniyordu

Ayakkabı bağcığı gibi tepkisiz; cansız
Ama hâlâ uysal, çenesi de
Çıkmış menteşesinden, sırıtışı çarpık,

Dili de gül-renkli ok.
Elimin üstüne astım onu.
Küçük al gözü

Cam gibi bir alevle parıldadı,
Ben onu ışıkta döndürürken;
Ben bir zamanlar taşı ikiye ayırmıştım da

Lal taşı parçacıkları öyle yanmıştı.
Toz sırtını toprak rengine solduruvermişti,
Güneşin alabalık etini mahvedişi gibi.

Yine de zincirli zırh altına
Giren karnı ateşini tutmuş,
Orada her opak karın kabuğunda

Eski mücevherler için için yanıyor:
Buzlu camdan görülen günbatımı.
Beyaz kurtçukların kıvrılıp koyu

Yara berelerde iğneler gibi inceldiğini
Gördüm, orada işte, iç organları şişmişti,
Bir fareyi hazmediyor sanki.

Bıçak misali, yeterince iffetli,
Som ölüm metali. Denizcinin
Fırlatılmış tuğlası kahkahasını kusursuzlaştırdı.

1959

MALİKÂNE BAHÇESİ

Fıskiyeler kurumuş, güller de bitik.
Ölüm tütsüsü. Günün yaklaşıyor.
Armutlar küçük budalar gibi şişko.
Mavi bir pus sürüklüyor gölü.

Balık çağından geçer gelirsin,
Domuzların züppe asırlarından –
Baş, ayak parmağı ve parmak
Gölgeden sıyrılıp berraklaşır. Tarih

Besler bu kırık yivleri,
Bu kenger taçlarını,
Karga da urbasını düzeltir.
Sana miras kalmış beyaz süpürge otu, bir arının kanadı,

İki intihar, aile kurtları,
Dumur saatleri. Kimi sert yıldızlar da
Çoktan yaldızlamış göğü.
Kendi ağının ipliğinde örümcek

Geçiyor gölü. Solucanlar
Mutat yuvalarını terk ediyor.
Küçük kuşlar toplanıyor, toplanıyorlar,
Hediyeler getirmişler zor bir doğmuşluğa.

1959

TAŞLAR

Burası insanların tamir edildiği şehir.
Kocaman bir örs üstüne uzanmışım.
Dümdüz mavi gök-çemberi

Uçup gitmiş bir bebeğin şapkası gibi
Ben ışığın dışına düştüğümde. Kayıtsızlık
Midesine girmişim, ferasetsiz dolaba.

Havan tokmaklarının anası un ufak etti beni.
Susturulmuş bir çakıl taşı oluverdim.
Karnın taşları kavga sevmezdi,

Mezar taşıysa sessiz, hiçbir şey onu itip kakmazdı.
Sadece ağız boşluğu uzanmış dışarıya doğru,
Sanki sükûnet madenine

Dadanmış bir cırcır böceği.
Şehir halkının kulağına gitti bu.
Avladılar taşları, usul usul ve birer birer,

Ağız boşlukları haykırıyordu saklandıkları yeri.
Sarhoşum ya bir cenin misali,
Karanlığın memelerini soğuruyorum.

Yiyecek boruları kucaklıyor beni. Süngerler de öpüp
uzaklaştırıyor likenlerimi.
Mücevher ustası keskisini bir manivela gibi kullanıyor,
Taştan bir göz açmak için.

Cehennem-ertesi bu: Işığı görüyorum.
O ihtiyar kuruntu küpünün kulak odası
Açılıverir bir rüzgârla.

Su yumuşatır zımpara dudağı,
Günışığı da aynılığını duvara yatırır.
Rüşvet yiyenlerin keyfine diyecek yok,

Kerpetenleri ısıtıyor, narin çekiçlerini havaya kaldırıyorlar.
Bir akım telleri sallıyor,
Volt üstüne volt. Telden dikişler kapatıyor çatlaklarımı.

Bir işçi geçiyor pembe bir gövde taşıyarak geçiyor.
Ardiyeler tıka basa kalp dolu.
Burası yedek parça şehri.

Sarılmış sarmalanmış bacaklarım ve kollarım kauçuk gibi
tatlı kokar.
Burada kafalar tedavi edilir ya da başka bir eklem.
Cuma günleri küçük çocuklar buraya kancalarını

Ellerle takas etmeye gelir buraya.
Ölüler başkaları için göz bırakırlar.
Aşk, benim dazlak hemşiremin üniformasıdır.

Aşk, bedduamın kemiğidir, kirişidir.
Vazo, onarılmıştır ya, nadide güle
Ev sahipliği yapar.

On parmak gölgeler için bir kâse şekillendirir.
Yamalarım kaşınır. Yapacak bir şey yok.
Yeni gibi olacağım.

4 Kasım 1959

YANMIŞ ILICA

Yaşlı bir hayvan döndü dolaştı buraya geldi:

Odundan ve dişleri paslı bir canavar.
Ateş gözlerini eritip donuk mavi, camsı
Bir şey yapıp külçeleştirmiş, bak, çam
Kabuklarından akan reçine misali, opak.

Gövdesinin kirişleri ve gergileri yanmış kömür
Karasında karakul* giyinmiş. Size anlatamam
Yazların süprüntüsü altına o kadavrası
Nasıl da uzun gömülmüş, kara-yapraklı güzler.

Çalı çırpı şimdi yumuşak süet diller
İma ediyor onun kemikleri arasında.
Onun zırh kılıfı, onun devrilmiş taşları
Cırcır böceklerinin gezi parkı.

Titizlikle seçip gözlemliyorum, doktor ya da
Arkeolog gibi, demirden iç organları,
Mineli oyuklar, onun çalışmasını sağlayan
Makaralar ve borular arasında.

Küçük vadi bir zamanlar onu yiyeni yiyor,
Ama yine de baharın özsuyu
Her zamanki gibi ilerliyor berrak
Kırık boğazdan, bataklık dudaktan.

---

* Karakul: Pakistan, Afganistan'da eskiden daha sık giyilen şapkaların yapıldığı ve Türk kökenli halklar arasında da yaygın olarak kullanılan kara koyun yünü.

Sırtı bel vermiş bir köprünün yeşil ve beyaz
Korkuluğundan fışkırıp aşağı akıyor.
Sarkınca, birine rastlıyorum,
Hüzünlü ve mümkün görünmeyen,

Kedi kuyruklarından sepet örgüsü ile çerçeveli.
Bu hatun lütufkâr ve çetin,
Yavan suyun altına yerleştirilmiş!
Ben değil bu, ben değil bu.

Hiçbir hayvan bozamaz onun yeşil kapı eşiğini.
Ve biz asla giremeyiz oradan içeri.
Orası dayanıklı olanların evi.
Bizi itip kakan akarsu

Ne besler ne de iyileştirir.

11 Kasım 1959

YÜZ YENİLEME AMELİYATI

İpek eşarbını başından fırlatıp, sımsıkı beyaz
Mumya bezlerini sergileyip gülümseyerek
Güzel haberler getirdin bana klinikten: İyiyim ben.
Dokuz yaşımdayken, limon yeşili bir anestezi uzmanı bana
Kurbağa maskesi giydirip muz gazı ile beslediydi beni.
Tiksinç mahzen
Karabasanlarla ve operatörlerin Jüpiterimsi haykırışları ile
çınlamıştı.
Sonra annem yüzerek yukarı geldi, elinde teneke bir leğen.
Ay ben hastaymışım.

Şimdi hiçbir şey öyle değil. İyice kaynatılmış
Çuvalımsı hastane entarimin içinde, Kleopatra gibi çıplak,
Müsekkinlerden köpük köpük ve acayip nüktedan gezerken,
Bekleme odasına devrildim de orada kibar bir adam
Ellerimi yumruk yaptı, benim yerime. Sayesinde, parmaklarımın
arasından değerli bir şey
Sızıyormuş gibi hissettim. Daha bir iki diye sayamadan
Karatahta üstündeki tebeşir izi gibi sildi beni karanlık...
Hiçbir şey hatırlamıyorum.

Beş gündür gizli bir yerde yatıyorum,
Fıçı gibi tıpalanmışım, yıllar yastığıma sızıyor.
En iyi arkadaşım bile beni şehir dışında sanıyor.
Tenin kökleri yok, kâğıt gibi usulca soyuluyor.
Sırıttığım zaman dikişlerim geriliyor. Gerisin geri büyüyorum.
Yirmi olmuşum.
Uzun eteklerimi giymişim, ilk kocamın kanepesine uzanmış
düşünüyorum,
Kara kara, parmaklarım ölü kanişin kuzu yününe gömülmüş;
Kedim yoktu henüz.

İflahı kesilmiş bak, o gerdanlı kadını izledim
Yerleşmesini, her hattının, aynamda –
Eskimiş çorap-suratı da örgüden yumurtanın üzerine çökmüş.
Bir laboratuar kavanozuna kapatmışlar onu.
Bırakın ölsün orada ya da eriyip çürüsün bir elli yıl daha,
Aşağı yukarı sallar başını, ince saçını parmaklarıyla tarar.
Anne olmuşum kendime, uyanmışım tülden bir kundakta,
Pembeyim ve pürüzsüz, bir bebek kadar.

15 Şubat 1961

UYKUSUZ

Gece göğü bir çeşit kopya kâğıdından başka bir şey değil,
Kararan mürekkep, yıldızların fazla dürtülmüş döngüleriyle
Teker teker her dikiz deliğinden içeri ışık saçıyor –
Her şeyin arkasında, kemik beyazı bir ışık, ölüm gibi.
Yıldızların gözleri ayın açık ağzı altında
Çöl yastığından muzdarip, uykusuzluk
Yayıyor o ince, kaşındıran kumunu her yöne.

O eski, granüler film tekrar tekrar utançlar
Sergiliyor – çocukluğun ve ergenliğin
Çiseleyen günleri, düşlerden yapış yapış, uzun bitki saplarında
Anne baba yüzleri, dönüşümlü olarak katı ve ağlak,
Böcekli güllerden bahçedir babayı ağlatan.
Alnı taşla dolu bir çuval gibi engebeli. Makyaj odası için,
İtişip kakışıyor, hatıralar modası geçmiş film yıldızları gibi.

Bağışıklık kazanmış haplara: Kırmızı, mor, mavi –
Nasıl da aydınlatırlar uzayan gecenin sıkıntısını!
Onlar şekerli gezegenler, hani ona hayatsızlıkla vaftiz edilmiş
Bir hayat kazandırıyorlar ya, bir süreliğine,
Tatlı, miskin uyanışı gibidirler unutkan bebeğin
Artık bu haplar eski ve gülünç, klasik tanrılar misali.
Afyonu patlamamış renklerinin ona bir hayrı yok.

Başı da boz aynaların içleri gibidir biraz.
Her jest yok olan perspektiflerden mamûl
Bir geçitten aşağı kaçıyor ve önemi de
En uzak ucundaki delikten su gibi akıp gidiyor.
Kapaksız bir odada yaşıyor, mahremiyetten yoksun
Gözlerinin cavlak yarıkları kaskatı ve faltaşı açık
Sıkıntıların aralıksız ısı-şimşeği kıpırtılarına.

Gece boyunca, granit avluda, görünmez kediler
Uluyup durdu kadınlar ya da hasarlı çalgılar gibi.
Adam zaten hissedebiliyor gün ışığını, kadının şapka dolusu
Abes tekrarları ile iyice azan kendi ak illetini.
Şehir artık neşe dolu bir cıvıltılar haritasıdır,
Ve her yerde, mika-gümüşü ve anlamsız gözlü insanlar
Sıraya girmiş işe gidiyorlar, az önce beyinleri yıkanmış sanki.

Mayıs 1961

UĞULTULU TEPELER

Çalı çırpı gibi sarmış etrafımı ufuklar,
Eğri büğrü, her biri farklı, istikrarsız.
Bir kibrit çaksam, ısıtabilirler beni,
Ve o güzelim hatları da alazlar
Havayı portakal rengine,
Zımbaladıkları mesafeler uçup gitmeden önce,
Solgun göğü ağırlaştırarak daha katı bir renkle.
Ama sadece eriyorlar da eriyorlar,
Bir dizi vaat gibi, ben adım atarken ileriye.

Çimen uçlarından daha yukarıda hayat yok,
Ya da koyun yüreklerinden, üstelik rüzgâr
Kader gibi yağar, tek yöne
Eğer her şeyi de.
Farkındayım, bütün sıcaklığımı
Huniyle benden uzaklaştırmaya uğraşıyor.
Süpürge otu köklerine biraz fazla ilgi göstersem
Buyur edecek gibiler beni, aralarında
Beyazlatayım diye kemiklerimi.

Koyunlar biliyor nerede olduklarını,
Göz gezdirirken hava gibi kurşunî
Kirli yün bulutlarının içinden.
Gözbebeklerinin karası beni içeri çekiyor.
Mektup gibi uzaya postalanıyorsun,
Sanki ince, aptal bir ileti.
Büyükanne kılığına girmişler de dolanıyorlar ortalıkta
Lüle lüle perukları ve sapsarı dişleri
Ve kaskatı, mermerimsi bir meleyiş.

Teker oyuklarına geldim ve parmaklarım
Arasından kayıp giden yalnızlıklar
Kadar duru suya.
Çimenden çimene geçen boş eşikler;
Kapı ve pencere eşikleri kurtarmış kendilerini menteşelerden.
İnsanlar hakkında sadece hava
Birkaç tuhaf hece hatırlıyor.
İnleye inleye provasını yapıyor:
Kara taş, kara taş.

Gök bana yaslanıyor, tüm yataylar
Arasındaki tek dikeye, bana.
Çimen baş sallıyor, aklı başka yerdeymişcesine.
Böylesi eş dost arasında
Narindir hayat dediğin;
Karanlık onun ödünü kopartır.
Şimdi, keseler gibi dar ve kara
Vadilerde parıldıyor ev ışıkları
Bozuk para misali.

Eylül 1961

FINISTERRE*

Kara burada bitiyordu: Son parmaklar, mafsallı ve
romatizmalı ya,
Hiçbir şeyde kasılmıyorlar. İkaz eden
Kapkara uçurumlar ve infilak eden dipsiz deniz
Ya da öteki yanında hiçbir şey bulunmayan,
Boğulanların yüzlerinden aklanmış deniz.
Kasvetli bir kaya çöplüğünden başka bir şey değil şimdi –
Eski, kanlı savaşların artığı askerler.
Topa tutmuş onların kulaklarını deniz, yine de ses etmiyorlar.
Diğer kayalar garezlerini suyun altına gizliyorlar.

Uçurumların eteklerini yoncalar sarmış, yıldızlar ve çanlar
Parmakların işleyebileceği nakış gibi, ölümden önce ancak,
Öyle küçükler ki sanki sisler bile onları umursamayacak.
Sisler, antik teçhizatın bir parçası.
Denizin kıyamet yaygarasında uğunan canlar onlar.
Kayaları yara bere içinde bırakıp gözden kaybediyorlar,
sonra yeniden diriltiyorlar.
İç çekişler gibi yükseliyorlar ümitsizce.
Aralarında yürüyorum da ağzıma pamuk tıkıyorlar.
Bıraktıklarında beni, tespih olmuş gözyaşlarım.

Gemi Enkazı Hanımefendimiz ufka doğru yürüyor.
Mermer etekleri iki pembe kanat gibi geriye doğru uçuşuyor.
Mermerden bir denizci aval aval diz çökmüş ayaklarının dibine.
Onun ayaklarının dibinde de karalar giymiş bir köylü kadın
Dua eden denizci anıtına dua ediyor.

---

* Finisterre: Fransa'nın Atlas Okyanusu'na açılan en uç noktası, anlamı "Dünyanın Sonu".

Gemi Enkazı Hanımefendimiz üç kat büyük insandan,
Kutsiyetten, tatlı mı tatlı dudakları.
Duymuyor denizcinin ve köylünün dediklerini.
Vurulmuş bir kere denizin o güzel biçimsizliğine.

Martı-renkli danteller denizin yellerinde kanat çırpıyor,
Kartpostal tezgâhlarının yanı başında.
Köylüler onları deniz kabukları ile çıpalıyor. Diyorlar ki:
'Bunlar denizin sakladığı güzel incik boncuklar,
Oyuncak hanımefendiler ve kolyeler olmuş minik istiridye kabukları.
Şu aşağıdaki Ölüler Körfezi'nden gelmiyorlar,
Başka bir yerden bunlar, tropikal ve mavi,
Hiç gitmemişiz oralara.
Bunlar kreplerimiz bizim. Hadi yiyin onları, buz keserler yoksa.

29 Eylül 1961

AYNA

Ben gümüşüm ve tam. Hiç önyargım yok.
Ne görürsem derhal yutuyorum.
Olduğu gibi, hoşlanmışım, hoşlanmamışım fark etmiyor.
Zalim değilim ben, doğrucuyum o kadar.
Küçük bir tanrının gözüyüm, dört köşeli.
Çoğu zaman karşı duvarda düşüncelere dalarım.
Pembedir, üzerinde benekleri var. Öyle uzun zamandır
bakıyorum ki
Sanırım artık kalbimin bir parçası oldu. Fakat kıpır kıpır.
Yüzler ve karanlık bizi defalarca ayırıyor.

Şimdi de bir gölüm. Bir kadın üstüme eğiliyor,
Gerçekte kendisi ne onu araştırıyor, uzanabildiği yerlerimde.
Sonra da o yalancılara dönüyor, mumlara ya da aya.
Yeniden görüyorum onu ve yansıtıyorum gerisin geri sadakatle.
Beni gözyaşları ve el huzursuzluğu ile ödüllendiriyor.
Onun için önemliyim ben. Gidip geliyor.
Her sabah karanlığın yerini onun yüzü alıyor.
İçimde genç bir kızı boğdu ve içimde ihtiyar bir kadın
Ona doğru ayağa kalkıyor her gün, ürkünç bir balık gibi.

23 Ekim 1961

BEBEK BAKICILARI

On yıl olmuş, Çocuk Adası'na kürek salladığımızdan beri.
Güneş o öğlen dosdoğru Marblehead açıklarında suları
alevlendirmişti.
O yaz kara gözlükler takıyorduk gözlerimizi korumak için.
Hep ağlıyorduk, konuk odalarımızda, kalbi kırık küçük kız
kardeşlerdik,
Swampscott'taki o iki kocaman, beyaz, gösterişli evde.
Kaymak teni ve Yardley kozmetikleri ile yavuklusu
İngiltere'den çıkıp gelince,
Fazla küçük bir yatakta bebekle aynı odada yatmak zorunda
kaldım,
Yedi yaşındaki de süveterinin çizgileri ile çorap çizgileri
Uyumlu olmadıkça sokağa çıkmıyordu.

Ne zenginlikti ama! – on bir oda, bir de yat,
Suya indirilen maun merdivenlisinden hem de
Ve bir de kamarotu var, pastaları altı renkli kremayla süslemeyi
biliyor.
Ama ben yemek yapmaktan anlamıyordum, bebeklerden de
bezmiştim.
Geceleri, nefretle yazıyordum günceme, üçgen yanık izleri ile
Parmaklarım kızarmış, kabarık gömlek kollarını ve minicik
süs püsleri ütülemekten.
Atletik hanım ile doktor kocası şu mutat gemi gezilerinden
birine çıktıklarında
Benim yanıma Ellen adında emanetçi bir kız bırakıyorlardı,
'koruma amaçlı',
Ha, küçük bir de Dalmaçyalı.

Evinde, ana binada, keyfin yerindeydi senin.
Bir gül bahçen vardı ve misafir evi ve bir mostralık eczane.
Hatta bir aşçı, bir hizmetçi kız, üstelik viski dolabının anahtarı
nerede biliyordun.
Pembe pike elbise içinde, 'evin büyükleri' dışarıdayken
Oyun odasının piyanosunda 'Ja Da'yı çalışını unutmadım,
Hattâ hizmetçi sigara içip yeşil abajurlu lamba altında bilardo
oynuyordu.
Aşçının da bir gözü kapalıydı, belli uyuyamıyordu,
kadıncağız pek bir gergindi.
İrlanda'dan gelmiş, bu deneme işinde, üst üste bir yığın
kurabiye yakmıştı,
Kovulana kadar.

Ah kardeş, durup dururken bize ne oldu böyle!
O izin günümüzde ikimiz de amma ağladık elde etmek için,
Yetişkinlerin buzdolabından şekerli jambon ve bir ananas
kaldırdık
Ve eski yeşil bir sandal kiraladık. Ben çektim kürekleri. Sen,
kayığın
Arkasında bacak bacak üstüne atmış Engerekler Kuşağı'nı*
okuyordun yüksek sesle.
Böylece adaya doğru hareket ettik. İn cin top oynuyordu–
Gıcırtılı verandalardan, sessiz sedasız iç mekânlardan bir galeri,
Durdurulmuş ve kahkaha atan birinin fotoğrafı gibi berbat,
Fakat on yıl olmuş öleli.

* Philip Wylie, 1942.

O gözüpek martılar her şeyin sahibiymiş gibi dalış yapıyorlardı.
Suda salınan sopalardan topladık, onları korkutup kaçıralım diye,
Sonra sahildeki dik kayalıktan aşağı inip denize girdik.
Tekmeleştik, sohbet ettik. Bizi su üstünde tuttu kesif tuz.
Suyun üstünde salınışımız hâlâ gözümün önünde, ayrılmaz –
iki mantar bebek.
Hangi anahtar deliğinden kaçmıştık dışarı, hangi kapı
kapandıydı?
Çimenlerin gölgeleri akreple yelkovan gibi kavramış bizi,
Karşı kıtalarımızdan el sallayıp sesleniyoruz birbirimize artık.
Hepsi olmuş, bitmiş.

29 Ekim 1961

BİR BELİRİŞ

Buzlukların gülümsemesi beni imha eder.
Birtanemin damarlarında da öylesi mavi akıntılar var!
Hanımefendinin yüreği nasıl da mırlar, duyarım.

Dudaklarından & imleri ve yüzde işaretleri
Çıkar öpücükler gibi.
Ona göre bugün Pazartesi: Ahlâk değerleri

Oluk oluk sunarlar kendilerini.
Ne yapacağım ben bu çelişkileri?
Beyaz manşetler takmışım, baş eğip selamlıyorum.

Öyleyse aşk bu mu, böyle kör edercesine
Uçan çelik iğneden çıkan bu kızıl kumaş?
Küçük elbiseler ve paltolar olur ondan,

Bütün bir hanedanı örter.
Bedeni nasıl da açılır kapanır –
Bir İsveç saati, eklem yerleri mücevherli!

Ah yürek, bu ne tertipsizlik!
Yıldızlar ürkünç sayısallar gibi yanıp sönüyor.
ABC diyor, onun gözkapakları.

4 Nisan 1962

SUYU GEÇERKEN

Kara göl, kara kayık, iki kara, kesik-kâğıttan insan.
Burada su içen kara ağaçlar nereye gider?
Gölgeleri Kanada'yı kaplıyor olmalı.

Küçük bir ışık süzülüyor su çiçeklerinden.
Acele etmemizi arzu etmiyor yaprakları:
Yuvarlak ve yassı ve muğlak öğütlerle dolu.

Kürekten soğuk dünyalar sallanır.
Karanın ruhu içimizde, balıkların içinde.
Bir mania bir elveda kaldırıyor, solgun bir el.

Zambaklar arasında açıyor yıldızlar.
Böylesi ifadesiz sirenler kör etmiyor mu sizi?
Bu afallamış ruhların sessizliği.

4 Nisan 1962

NERKİSLER ARASINDA

Bu mart sopaları misali faal, alaylı ve boz,
Percy, mavi hırkasını giymiş de nerkisler arasında eğiliyor.
Akciğerinden muzdaripti, sağlığına yeniden kavuşuyor.

Nerkisler de baş eğiyor bir büyük şeye:
Percy'nin sıkıntısını hafiflettiği
Ve yürüdüğü ve yürüdüğü o yeşil tepedeki yıldızlarını
zangırdatan şeye.

Bir itibar var bu işte; bir resmiyet–
Çiçekler bandajlar kadar canlı, üstelik adam da tamir ediyor.
Baş eğiyorlar ve dikeliyorlar: Böylesi saldırılardan muzdaripler!

Seksenlik ise bayılıyor küçük sürülere.
Oldukça hüzünlü; korkunç rüzgâr soluğunu sınıyor ihtiyarın.
Nerkisler çocuklar gibi yukarı bakıyorlar, çabucak ve beyazca.

5 Nisan 1962

LESBOS

Mutfaktaki kötülük!
Patatesler tıslıyor.
Hollywood'dan aşağı kalır yanı yok, penceresiz,
Floresan ışığı korkunç bir başağrısı sanki bir yanar bir söner,
Nazlı kâğıt şeritlenir kapılar için –
Sahne perdeleri, bir dulun bukleleri.
Ve ben, aşk, ben patolojik bir yalancı.
Çocuğum ise – bakın şuna, yüzükoyun nasıl da uzanmış yere,
İpsiz minicik bir kukla, kaybolmak için tekme atıp duruyor –
Şizofrenin teki bu kadın,
Yüzü al, beyaz, bir panik,
Yavru kedilerini onun pencerenizin önündeki
Bir tür çimento kuyusunun içine gömmüşsünüz,
O kuyuda sıçarlar, kusarlar, bağırır çağırırlar, ama o duyamaz.
Ona dayanamıyorum diyorsun.
Kaltak, hâlâ kız.
Sen kötü bir radyo gibi lambalarını patlatmışsın
Kurtulmuşsun insan seslerinden, tarihten,
Yeninin parazitimsi gürültüsü.
Bana kedi yavrularını boğ diyorsun. Ne pis kokuyorlar!
Kızımı boğmamı söylüyorsun.
İkisinde delirirse, on yaşında boğazını keser nasıl olsa.
Bebek, şişko salyangoz, turuncu.
Marleyin cilalı baklavalarından gülümsüyor.
Yiyesin gelir onu. Bir oğlan.
Kocandan hayır yok diyorsun.
Yahudi anası onun tatlı cinselliğini inci gibi koruyor.
Senin bir bebeğin var, benim iki.
Cornwall açıklarında bir kayada oturup saçımı taramalıyım.

Kaplanderisi pantalon giymeli, aşk yaşamalıyım biriyle.
Bir başka yaşamda karşılaşmalıyız, havada buluşmalıyız,
Sen ve ben:

O sırada yağ kokuyor ortalık, bebek boku kokuyor.
En son aldığım uyku hapı yüzünden sersemlemişim,
ahmaklaşmışım.
Sanki pişen yemeğin dumanında, cehennem dumanında
Yüzüyor kafamız, zehirli iki zıt yaratık,
Kemiklerimiz, saçlarımız.
Ben sana Öksüz derim, öksüz. Hastasın sen.
Güneşten ülser olursun, rüzgârdan verem.
Bir zamanlar güzelmişsin.
New York'ta, Hollywood'da erkekler sana
"Vay be, yavrum, var mı senin gibisi" derlermiş.
Bu heyecan için oynadın durdun, oynadın durdun.
İktidarsız koca bir kahve için pelte gibi çıkar dışarı.
Onu içerde tutmaya çalışırım,
Şimşekler çakınca işe yarayacak eski bir direk gibi,
Senin açıklarında gökyüzü dolusu asit banyolarına karşı.
Plastik çakıl taşlı tepeden aşağı savurur atar onu
Kamçılanmış troleybüs. Kıvılcımları mavi.
Mavi kıvılcımlar saçılır,
Kuvars gibi milyonlarca parçaya bölünür.
Ah mücevher! Ah kıymetlim!
O gece ay, hasta hayvan.
Sürükleyip kan torbasını
Rıhtım ışıklarının üstünden aşırdı.
Sonra eski haline döndü,
Sert ve ayrı ve beyaz.
Kumlar üstündeki balık pulu parıltısı ödümü kopardı.

Avuç dolusu topladık durduk, sevdik onu.
Hamur gibi yoğurduk, melez bir beden gibi,
İpek kum taneleri:
İtin teki itten beter kocanı kestirdi gözüne: O da meyletti.

Suskunum şimdi, nefrete
Batmışım boğazıma dek,
Ahmaklaştım, ahmak.
Konuşmuyorum.
Sert patatesleri iyi elbiseler gibi koyuyorum bavula,
Bebekleri koyuyorum.
Hasta kedileri koyuyorum.
Ah kezzap çanağı.
Sevgi dolusun aslında. Kimden nefret ettiğini biliyorsun.
Topunu ve zincirini kucaklamış denize açılan
Kapıdan aşağı, o kapıdan içeri girer deniz, siyah ve beyaz.
Sonra da kusar gerisin geri.
Her allahın günü, canla doldurursun onu, testi doldurur gibi
Öyle bitkinsin ki.
Sesin kulağımda küpe,
Kanat çırpar soğurur, kan delisi yarasa.
İşte bu kadar. İşte bu kadar.
Mutsuz cadı, kapıdan
Bakar durursun. "Her kadın bir fahişedir.
İletişim kuramıyorum."

Bakıyorum da sevimli dekorun
Bir bebeğin yumruğu gibi
Ya da bir şakayık gibi üstüne kapanıyor,
O deniz, tatlım, o kleptoman.
Hâlâ hamım.

Bak, geri de gelebilirim.
Yalanlar ne işe yarar bilirsin.

Karşılaşmayacağız bir daha, şu Zen cennetinde bile senin.

18 Ekim 1962

MUM IŞIĞINDA

Kış bu, gece bu, küçük aşk–
Bir tür kara atkılı,
Bir kaba saba, sağır dilsiz köylü şeysi,
Bahçe kapımıza yeşil yıldızların yapabildiği
Perdahla çeliklenmiş.
Seni tutuyorum kollarım arasında.
Vakit çok geç.
Donuk çanlar dillendiriyor saati.
Ayna bizi bir mum gücüne yüzdürüyor.

Bu sıvı içinde karşılaşıyoruz seninle,
Bu hare misali parlaklık nefes alıyor sanki
Ve gölgelerimizin solmasına göz yumuyor
Ki tekrar üfleyip büyütsün onları,
Vahşi devleri duvarda yeniden.
Bir kibrit çakış seni gerçek kılıyor.
Mum ilkin alev almam diye tutturuyor–
Fitilini kökünden kesiyor neredeyse
Silik mavi işe yaramaz bir şey.

Soluğumu tutuyorum sen gıcırdayıp canlanana kadar,
Yusyuvarlak bostan kirpisi,
Ufacık ve dertli. Sarı bıçağın
Boyu uzuyor. Demirlerine yapışıyorsun.
Şarkı söyleyişim yüzünden kükrüyorsun.
Hint halısı, soğuk zemin üzerinde seni
Kayık gibi sallıyorum, o sırada
Pirinç süslü adam
Elinden geldiğince eğip sırtını, diz çöküyor

Beyaz sütununu ağırlaştırıyor, gökyüzünü
Uzakta tutan ışıkla,
Karanın torbası! Bundan her yerde var, sıkı, sımsıkı!
Senindir o, küçük pirinç Atlas–
Zavallı evladiyelik, başka bir şeyin yok,
Topuklarında beş pirinç top güllesi üst üste,
Çocuk yok, karı yok.
Beş gülle! Pırıl pırıl beş pirinç gülle!
Atem tutem yapmak için, aşkım, gökyüzü indiğinde.

24 Ekim 1962

MERYEM'İN ŞARKISI

Pazar kuzusu kendi yağında çatırdar.
Yağ
Feragat ediyor opaklığından...

Bir pencere, kutsal altın.
Ateş onu değerli kılan,
Donyağı zındıkları eriten,

Yahudileri yerinden eden
Aynı ateş.
Tabutların kara örtüleri

Polonya'nın yara izi üstünde, yanıp tükenmiş
Almanya'nın üstünde dalgalanır.
Onlar ölmez.

Yüreğimden çıkmıyor boz kuşlar,
Ağız külü, göz külü.
Yerleşirler. Adamın birini

Uzaya boşaltan dipsiz
Uçurumda
Fırınlar harlandı gök gibi, akkor.

Bir yürek bu,
İçine yürüdüğüm bu Soykırım,
Ah, dünyanın öldürüp yiyeceği altın çocuk.

19 Kasım 1962

KIŞ AĞAÇLARI

Islak seher mürekkepleri mavi çözülüşünde.
Sisten kurutma kâğıdında ağaçlar
Bir botanik resim gibi
Hatıralar büyüyor, halka halka üstüne,
Bir evlilik dizisi.

Ne kürtajdan anlıyorlar ne de kaltaklıktan,
Kadınlardan daha içten,
Öyle zahmetsizce tohum ekiyorlar ki!
Rüzgârların tadına bakıyorlar, ayaksız olanlarına,
Boğazına kadar tarihe batmışlar

Kanat dolu, ahretçilik.
Bunda, hepsi birer Leda.
Ey yaprakların ve tatlılığın anası
Bu pieta'lar da kim?
Kumruların gölgeleri şakıyor, ama hiçbir şeyi rahatlatmıyor.

26 Kasım 1962

UÇ*

Büsbütün olur kadın.
Ölü gövdesi

Başarının gülümsemesi taşır,
Bir Yunan zorunluluğunun yanılsaması

Akar sarındığı çarşafın kıvrımlarında,
Çıplak

Ayakları "Buraya kadarmış, bitti"
Der gibidir.

Her cansız çocuk, beyaz bir yılan,
Kıvrılmış yatmaktadır,

Şimdi boş, küçük süt şişelerinde.
Katlamış onları

Geri koymuş bedenine
Bir gülün yaprakları kapanırcasına

Bahçe kaskatı kesilip renkler kanadığında
Gece çiçeğinin tatlı derin boğazlarından.

Kemikten başlığının altından öyle bakan
Aya göre hava hoş.

O böyle şeylere alışıktır.
Çatırdar karaları ve sürüklenir.

5 Şubat 1963

* Şairin bilinen son şiiri.

İÇİNDEKİLER

ARIEL

Sabah Şarkısı	7
Haberciler	8
Siste Koyunlar	9
Aday	10
Lady Lazarus	12
Laleler	16
Kesik	19
Karaağaç	21
Gece Dansları	23
Ekim Gelincikleri	25
Berck-Plage	26
Ariel	33
Ölüm A.Ş.	35
Nick ve Şamdan	37
Güliver	39
Oraya Varmak	40
Medusa	43
Ay ve Porsuk Ağacı	45
Doğum Günü Armağanı	47
Kasımda Gelen Mektup	51
Rakip	53
Babacığım	54
Sen	58
Ateş 39°	59
Arı Toplantısı	62
Arı Sandığının Gelişi	65
İğneler	67
Kış Uykusu	70
Asılmış Adam	72
Küçük Füg	73
Yıllar	76

Münih Mankenleri 77
Totem 79
Felçli 81
Balonlar 83
Temmuz Gelincikleri 85
Şefkat 86
Çürük 87
Sözcükler 88

TED HUGHES'UN SEÇTİĞİ ŞİİRLER

Bayan Drake Yemeğe Gidiyor 91
Kızkurusu 92
Ağlamaklı 94
Karar 95
Gece Nöbeti 96
Tam Beş Kulaçta Baba Sondajı 97
Yumurta Kayadan İntihar 99
Uzak Evin Münzevisi 100
Madalyon 101
Malikane Bahçesi 103
Taşlar 104
Yanmış Ilıca 106
Yüz Yenileme Ameliyatı 108
Uykusuz 110
Uğultulu Tepeler 112
Finisterre 114
Ayna 116
Bebek Bakıcıları 117
Bir Beliriş 120
Suyu Geçerken 121
Nerkisler Arasında 122
Lesbos 123
Mum Işığında 127
Meryem'in Şarkısı 129
Kış Ağaçları 130
Uç 131

Dibi bilirim, diyor. En büyük kökümden bilirim onu:
Seni korkutur.
Ben korkmam oradan: ben oraya gittim.

Deniz mi içimde işittiğin,
Onun doyumsuzlukları mı?
Yoksa hiçbir şeyin sesi mi, şu senin deliliğin hani.

Bir gölgedir aşk.
Nasıl da yalan söyler ağlarsın ardından,
Dinle: bu onun toynakları: alıp başını gitti, at gibi.

Yetişkin yaşamının büyük kısmını depresyon halinde geçiren Sylvia Plath 1963'te 32 yaşındayken kendi eliyle hayatına son verdiğinde arkasında özgün şiirlerini bırakmıştı. Depresif ruh hali hemen hemen bütün şiirlerine yansıyan Plath'ın ölümünden sonra 1965 yılında yayımlanan *Ariel*'deki şiirleri onun şair olarak ününü sağlayan çalışmaları oldu. Bu kitapta *Ariel*'le birlikte yine ölümününde sonra eşi şair Ted Hughes'un seçerek yayımladığı şiirler de yer almaktadır. Şairin ölümünde önce yazdığı son şiiri olan "Uç" da bu kitaptaki son şiirdir.

KIRMIZIKEDİ
www.kirmizikedikitap.com
₺12
ISBN: 978-605-4927-96-8
9 786054 927968